

ПРОЛЕТАРЬИ ВСЕХ СТРАН, СОЕДИНЯЙТЕСЬ!

В. М. МОЛОТОВ

ВНЕШНЯЯ ПОЛИТИКА ПРАВИТЕЛЬСТВА

*Доклад Председателя
Совета Народных Комиссаров
и Народного Комиссара Иностранных Дел
на заседании VI Сессии Верховного Совета Союза ССР
29 марта 1940 г.*

*ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
ПОЛИТИЧЕСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ
1940*

Товарищи депутаты!

Со времени последней сессии Верховного Совета прошло пять месяцев. За этот небольшой период произошли события, имеющие первостепенное значение в развитии международных отношений.

В связи с этим необходимо рассмотреть на настоящей сессии Верховного Совета вопросы, относящиеся к нашей внешней политике.

Последние события в международной жизни необходимо рассматривать, прежде всего, в свете войны, начавшейся в Центральной Европе осенью прошлого года. В войне между англо-французским блоком и Германией до сих пор не было крупных сражений, и дело ограничивалось отдельными столкновениями, главным образом на море, а также, в воздухе. Известно, однако, что выраженное еще в конце прошлого года стремление Германии к миру, было отклонено правительствами Англии и Франции, ввиду чего, с обеих сторон, подготовка к развертыванию войны еще больше усилилась.

Германия, объединившая за последний период до 80 миллионов немцев, поставившая под свое господство некоторые соседние государства, и во многом усилившаяся в военном отношении, стала, как видно, опасным конкурентом главных империалистических держав в Европе — Англии и Франции. Поэтому, под предлогом выполнения своих обязательств перед Польшей, они объявили войну Германии. Теперь особенно ясно видно, как далеки действительные цели правительств этих держав от интересов защиты распавшейся Польши или Чехо-Словакии. Это видно уже из того, что правительства Англии и Франции провозгласили своими целями в этой войне разгром и расчленение Германии, хотя эти цели перед народными массами все еще прикрываются лозунгами защиты "демократических" стран и "прав" малых народов.

Поскольку Советский Союз не захотел стать пособником Англии и Франции в проведении этой империалистической политики против Германии, враждебность их позиций в отношении Советского Союза еще больше усилилась, наглядно свидетельствуя, насколько глубоко классовые корни враждебной политики империалистов против социалистического государства. Начавшуюся же в Финляндии

войну англо-французские империалисты готовы были сделать отправным пунктом для войны против СССР, с использованием в этих целях не только самой Финляндии, но и скандинавских стран — Швеции и Норвегии.

Отношение Советского Союза к развертывающейся в Европе войне известно. Проникнутая миролюбием внешняя политика СССР и здесь была продемонстрирована с полной определенностью. Советский Союз сразу же заявил, что он стоит на позиции нейтралитета и неуклонно проводил эту политику в течение всего истекшего периода.

Крутой поворот к лучшему в отношениях между Советским Союзом и Германией нашел свое выражение в договоре о ненападении, подписанном в августе прошлого года. Эти новые, хорошие советско-германские отношения были проверены на опыте в связи с событиями в бывшей Польше и достаточно показали свою прочность. Предусмотренное еще тогда, осенью прошлого года, развитие экономических отношений получило свое конкретное выражение еще в августовском (1939 г.), а затем в февральском (1940 г.) торговых соглашениях. Товарооборот между Германией и СССР начал увеличиваться на основе взаимной хозяйственной выгоды, и имеются основания для дальнейшего его развития.

Наши отношения с Англией и Францией сложились несколько по-другому. Поскольку Советский Союз не пожелал стать орудием англо-французских империалистов в их борьбе за мировую гегемонию против Германии, нам на каждом шагу приходилось наткнуться на глубокую враждебность их политики в отношении нашей страны. Наиболее далеко дело зашло в финляндском вопросе, на чем я остановлюсь позже. Но и других фактов враждебности французской и английской политики в отношении СССР за последние месяцы было не мало.

Достаточно указать, что французские власти не нашли ничего лучшего, как устроить два месяца тому назад полицейский налет на наше торгпредство в Париже. Произведенный в торгпредстве обыск, несмотря на все придирки, не дал никаких результатов. Он лишь оскандалил инициаторов этого безобразного дела и показал, что никаких реальных поводов для этого враждебного в отношении нашей страны акта не имелось. Как мы видим из обстоятельств дела, связанных с отзывом нашего полномочного представителя во Франции тов. Сурица, французское правительство ищет искусственных поводов, чтобы подчеркнуть свою недружелюбность в отношении Советского Союза. Чтобы было ясно, что Советский Союз не больше заинтересован в отношениях между обеими странами, чем Франция, мы отозвали тов. Сурица с поста полпреда во Франции.

Или возьмите такие примеры враждебных по отношению к СССР актов, как захват английскими военными судами на Дальнем Востоке двух наших пароходов, шедших во Владивосток с товарами, закупленными нами в Америке и Китае. Если добавить к этому такие факты, как отказ от выполнения наших старых заказов на промышленное оборудование в Англии, наложение ареста на денежные суммы торгпредства во Франции и многие другие, то враждебность действий английских и французских властей в отношении Советского Союза будет видна еще больше.

Были попытки оправдать эти враждебные в отношении нашей внешней торговли акты тем, что нашей торговлей с Германией мы помогаем последней в войне против Англии и Франции. Не трудно убедиться, что эти аргументы не стоят ломаного гроша. Для этого нужно сравнить СССР хотя бы с Румынией. Известно, что половину всего внешнего товарооборота Румынии составляет торговля с Германией, причем доля национальной продукции Румынии в экспорте в Германию, например, по таким основным товарам, как нефтепродукты и зерно, намного превышает долю национальной продукции СССР в нашем экспорте в Германию. Тем не менее, в отношении Румынии правительства Англии и Франции не прибегают к враждебным актам и не считают возможным требовать от Румынии прекращения торговли с Германией. Совсем другое отношение к Советскому Союзу. Следовательно, враждебные

акты в отношении Советского Союза со стороны Англии и Франции объясняются не торговлей СССР с Германией, а тем, что у англо-французских правящих кругов сорвались расчеты насчет использования нашей страны в войне против Германии и они, ввиду этого, проводят политику мести в отношении Советского Союза.

Необходимо добавить, что все эти враждебные действия со стороны Англии и Франции проводились, несмотря на то, что Советский Союз не предпринимал до сих пор никаких недружелюбных действий в отношении этих стран. Приписываемые же Советскому Союзу фантастические планы каких-то походов Красной Армии "на Индию", "на Восток" и т. п. — такая очевидная дикость, что подобной нелепой брехне могут верить только люди, совсем выжившие из ума. (С м е х). Дело, конечно, не в этом. Дело, очевидно, в том, что политика нейтралитета, проводимая Советским Союзом, пришлась не по вкусу англо-французским правящим кругам. К тому же нервы у них, видимо, не совсем в порядке. (С м е х). Они хотят навязать нам другую политику - политику вражды и войны с Германией, политику, которая дала бы им возможность использовать СССР в империалистических целях. Пора бы этим господам понять, что Советский Союз не был и никогда не будет орудием чужой политики, что СССР всегда проводил и будет проводить свою собственную политику, не считаясь с тем, нравится это господам из других стран или не нравится. (Б у р н ы е, п р о д о л ж и т е л ь н ы е а п л о д и с м е н т ы).

Перехожу к финляндскому вопросу.

В чем смысл войны, развернувшейся в Финляндии на протяжении последних трех с лишним месяцев? Вы знаете, что смысл этих событий заключался в обеспечении безопасности северо-западных границ Советского Союза и, прежде всего, в обеспечении безопасности Ленинграда.

На протяжении октября и ноября месяцев прошлого года советским правительством велись переговоры с финляндским правительством о предложениях, осуществление которых в современной, все более накаляющейся международной обстановке, мы считали совершенно необходимым и неотложным для обеспечения безопасности страны и, особенно, для безопасности Ленинграда. Из этих переговоров ничего не вышло, ввиду занятой финляндскими представителями недружелюбной позиции. Решение вопроса перешло на поля войны. Можно с уверенностью сказать, что если бы в отношении Финляндии не было внешних влияний, если бы в отношении Финляндии было меньше подстрекательств к враждебной Советскому Союзу политике со стороны некоторых третьих государств, то Советский Союз и Финляндия уже осенью прошлого года мирно договорились бы между собою и дело обошлось бы без войны. Но, несмотря на то, что свои пожелания советское правительство свело к минимуму, дело не удалось кончить дипломатическим путем.

Теперь, когда военные действия в Финляндии окончились и подписан Мирный Договор между СССР и Финляндской Республикой, надо и можно судить о значении войны в Финляндии на основании неоспоримых фактов. А эти факты говорят сами за себя. Эти факты говорят о том, что вблизи от Ленинграда, на всем Карельском перешейке, углубляясь на 50-60 километров, финляндские власти соорудили многочисленные и мощные железобетонные и гранитноземляные военные укрепления с артиллерией и пулеметами. Число этих укреплений исчисляется многими сотнями. Эти военные укрепления, особенно железобетонные сооружения, достигшие значительной военной мощи, имевшие подземные соединения, окруженные специальными противотанковыми рвами и надолбами из гранита и поддерживаемые устройством многочисленных минных полей, в совокупности составляли так называемую "линию Маннергейма", построенную под руководством соответствующих иностранных специалистов по типу "линии Мажино" и "линии Зигфрида". Следует отметить, что эти укрепления считались до наших дней неприступными, т. е. такими укреплениями, которые до сих пор еще ни одной армией не были сокрушены. Следует также отметить,

что каждую деревушку в этих районах финские военные власти заранее старались превратить в укрепленный пункт, снабженный оружием, радиоантеннами, колонками для горючего и т. п. Во многих местах в южной и восточной Финляндии вплотную к нашей границе были проведены стратегические железно-дорожные пути и шоссейные дороги, не имеющие никакого хозяйственного значения.

Коротко говоря, военные действия в Финляндии показали, что Финляндия и, прежде всего, Карельский перешеек, была уже к 1939 году превращена в готовый военный плацдарм для третьих держав для нападения на Советский Союз, для нападения на Ленинград.

Неоспоримые факты показали, что враждебность финляндской политики, с которой мы столкнулись осенью прошлого года, была не случайна. Враждебные Советскому Союзу силы подготовили против нашей страны и, прежде всего, против Ленинграда такой военный плацдарм в Финляндии, который при определенных, неблагоприятных для СССР внешних обстоятельствах должен был сыграть свою роль в планах антисоветских сил империалистов и их союзников в Финляндии.

Красная Армия не только сокрушила "линию Маннергейма" и тем покрыла себя славой, как первая армия, в труднейших условиях проложившая путь через большую мощную полосу вполне современных военных укреплений, — Красная Армия вместе с Красным Флотом не только сокрушила финляндский военный плацдарм, подготовленный для нападения на Ленинград, но и ликвидировала коекакие антисоветские планы, взлелеянные на протяжении последних лет некоторыми третьими странами. (Продолжительные плоды).

Насколько далеко зашла враждебность к нашей стране в правящих и военных кругах Финляндии, подготовлявших военный плацдарм против СССР, видно также из многочисленных фактов исключительного варварства и зверства со стороны белофиннов в отношении раненых и попавших в плен красноармейцев. Так, когда в одном из районов севернее Ладожского озера финны окружили наши санитарные землянки, где находилось 120 тяжело раненых, все они были уничтожены белофиннами, часть их сожжена, часть найдена с разбитыми головами, остальные заколоты или пристрелены. Несмотря на наличие смертельных ран, значительная часть погибших здесь, как и в других местах, имела следы пристрелов в голову и добивания прикладами, а часть убитых огнестрельным оружием имела ножевые раны, нанесенные финками в лицо. Некоторые трупы были найдены с отрубленными головами и головы не были обнаружены. В отношении попавших в руки белофиннов женщин-санитарок применялись специальные издевательства и невероятные зверства. В некоторых случаях трупы убитых приставлялись к деревьям вверх ногами. Все это варварство и бесчисленные зверства — плоды политики финляндской белогвардейщины, стремившейся раздуть в своем народе ненависть к нашей стране.

Так выглядит лицо финских защитников "западной цивилизации".

Не трудно видеть, что война в Финляндии была не просто столкновением с финскими войсками. Нет, здесь дело обстояло посложнее. Здесь произошло столкновение наших войск не просто с финскими войсками, а с соединенными силами империалистов ряда стран, включая английских, французских и других, которые помогали финляндской буржуазии всеми видами оружия и, особенно, артиллерией и самолетами, а также своими людьми под видом "добровольцев", своим золотом и всяким снабжением, своей бешеной агитацией во всем мире за всяческое раздувание войны против Советского Союза. К этому надо добавить, что в яростном вое врагов Советского Союза все время выделялись визгливые голоса всех этих prostituiрованных "социалистов" из II Интернационала (в селе оживление в зале), всех этих Эттли и Блюмов, Ситриных и Жуо, Транмелей и Хеглундов — лакеев капитала, вконец продавших себя поджигателям войны.

Английский премьер Чемберлен, выступая 19 марта в палате общин, не только

выразил злое сожаление в связи с тем, что не удалось помешать окончанию войны в Финляндии, перед всем миром вывернув, тем самым, наизнанку свою "миролюбивую" империалистическую душу (с м е х), но и дал что-то вроде отчета в том, как и чем именно английские империалисты стремились помочь разжиганию войны в Финляндии против Советского Союза. Чемберлен огласил список военных материалов, которые были обещаны и отправлены в Финляндию: было обещано 152 самолета, послано — 101 самолет; было обещано орудий — 223, послано — 114; было обещано снарядов — 297 тысяч, послано — 185 тысяч; пушек Веккерса было обещано — 100, послано — 100; было обещано авиационных бомб — 20.700, было послано — 15.700; было обещано противотанковых мин — 20.000, было послано — 10.000 и т. д. Не стеснясь, Чемберлен рассказывал и о том, что "подготовка к отправке экспедиционных частей велась с максимальной быстротой, и экспедиционная армия в количестве 100 тысяч человек была готова к отправке в начале марта — за два месяца до того срока, который назначил Маннергейм для их прибытия в Финляндию... Эти войска не должны были быть последними".

Вот как выглядит на деле "миролюбивый" английский империалист по своим же собственным признаниям.

Что касается Франции, то, по сообщениям французской печати, оттуда было отправлено в Финляндию 179 самолетов, 472 орудия, 795.000 снарядов, 5.100 пулеметов, 200.000 ручных гранат и т. д. 11 марта тогдашний французский премьер Даладье заявил в палате депутатов, что "Франция выступила во главе стран, которые согласились поставлять военные материалы Финляндии и, в частности Франция, по просьбе Гельсинки, только что послала в Финляндию ультрасовременные бомбардировщики". Даладье заявлял, что "с 26 февраля экспедиционный корпус французских войск снаряжен и подготовлен. Значительное количество судов готово отправиться из двух крупных портов Ламанша и Атлантического побережья". Даладье заявлял также, что союзники "придут на помощь Финляндии всеми обещанными силами".

Эти враждебные Советскому Союзу заявления Даладье говорят сами за себя. Однако, нет нужды останавливаться на этих враждебных заявлениях, поскольку в них, видимо, уже нет в полной мере трезвого хода мыслей. (В е с е л о е о ж и в л е н и е в з а л е).

Следует еще упомянуть об участии в финляндской войне Швеции. По сообщениям, обошедшим все шведские газеты, Швеция предоставила в распоряжение Финляндии во время войны против Советского Союза "известное количество самолетов, которые составляли, примерно, одну пятую часть всех тогдашних шведских военно-воздушных сил". По заявлению шведского военного министра финны получили из Швеции 84.000 винтовок, 575 пулеметов, свыше 300 артиллерийских орудий, 300 тысяч гранат, 50 миллионов патронов. Весь этот материал, по заявлению министра, был самого новейшего образца.

Не отстала в раздувании войны в Финляндии также и Италия. Она, например, послала в Финляндию 50 военных самолетов.

Военная помощь Финляндии шла также из столь преданных "миролюбью" Соединенных Штатов Америки. (О б щ и й с м е х).

Общее количество всякого вооружения, посланного Финляндии из других стран только за время войны, достигло, по неполным сведениям: самолетов — не менее 350, артиллерийских орудий до 1.500, свыше 6.000 пулеметов, до 100 тысяч винтовок, 650.000 ручных гранат, 2.500.000 снарядов, 160.000.000 патронов и еще многое другое. Нет нужды приводить другие факты, подтверждающие, что в Финляндии дело шло не просто о нашем столкновении с финскими войсками, а о столкновении с соединенными силами ряда наиболее враждебных Советскому Союзу империалистических стран. Сломив эти соединенные силы врагов, Красная Армия и Красный Флот вписали новую славную страницу в свою историю и, показали, что в нашем народе источник отваги,

самоотверженности и героизма неисчерпаем. (Б у р н ы е а п л о д и с м е н т ы). Война в Финляндии потребовала, как от нас, так и от финнов больших жертв. По подсчетам нашего Генерального Штаба на нашей стороне количество убитых и умерших от ран составляет 48.745 человек, то-есть немного меньше 49 тысяч человек, количество раненых — 158.863 человека. С финской стороны делаются попытки преуменьшить их жертвы, но жертвы финнов значительно больше наших. По минимальным подсчетам нашего Генерального Штаба у финнов количество убитых достигает не менее 60 тысяч, не считая умерших от ран, а количество раненых не менее 250.000 человек. Таким образом, исходя из того, что численность финской армии составляла не менее 600 тысяч человек, нужно признать, что финская армия потеряла убитыми и ранеными более половины своего состава.

Таковы факты.

Остается вопрос, почему все же правящие круги Англии и Франции, а также некоторых других стран так активно участвовали в этой войне на стороне Финляндии, против Советского Союза. Известно, что правительства Англии и Франции предпринимали отчаянные усилия, чтобы помешать окончанию войны и восстановлению мира в Финляндии, хотя они не связаны никакими обязательствами по отношению к Финляндии. Известно также, что в свое время даже при наличии пакта взаимопомощи между Францией и Чехо-Словакией, Франция не пришла на помощь Чехо-Словакии. А Финляндии прямо навязывали свою военную помощь как Франция, так и Англия, чтобы только помешать окончанию войны и восстановлению мира между Финляндией и Советским Союзом. Наемные разбойники пера — из числа всяких писателей, специализировавшихся на газетном жульничестве и надувательстве, пытаются объяснить подобное поведение англо-французских кругов особой заботой о "малых народах". Но объяснить эту политику Англии и Франции особой заботой об интересах малого государства просто смешно. Объяснять ее обязательствами перед Лигой Наций, которая потребовала, де, защиты ее члена, также совершенно неостроумно.

В самом деле, не прошло еще и года, как Италия захватила и уничтожила независимую Албанию, состоявшую членом Лиги Наций. И что же? Выступили ли Англия и Франция в защиту Албании, подняли ли они хотя бы слабый голос против захватнических действий Италии, насильно подчинившей себе Албанию, не считаясь с ее населением, составляющим свыше миллиона человек, и не обращая внимания на то, что Албания — член Лиги Наций? Нет, ни английское, ни французское правительство, ни Соединенные Штаты Америки, ни Лига Наций, потерявшая всякий авторитет из-за хозяйничанья здесь все тех же англо-французских империалистов, даже не пошевелили пальцем по этому случаю. Эти "защитники" малых народов, эти "поборники" прав членов Лиги Наций на протяжении целых 12 месяцев так и не решились поставить на обсуждение Лиги Наций вопрос о захвате Албании Италией, произведенном еще в апреле прошлого года. Больше того, они фактически санкционировали этот захват. Следовательно, совсем не защитой малых народов и не защитой прав членов Лиги Наций объясняется поддержка Финляндии против Советского Союза со стороны английских и французских правящих кругов. Эта поддержка объясняется тем, что в Финляндии у них был готовый военный плацдарм на случай нападения на СССР, а Албания не занимала такого места в их планах. На самом деле, права и интересы малых народов представляют разменную монету в руках империалистов.

Руководящая газета английских империалистов "Таймс", как и руководящая газета французских империалистов "Тан", не говоря уже о других английских и французских буржуазных газетах, в последние месяцы откровенно призывали к интервенции против Советского Союза, ничуть не считаясь с тем, что между Англией и Францией, с одной стороны, и Советским Союзом, с другой стороны, существуют, так называемые, нормальные дипломатические отношения. В тон этим руководящим буржуазным

газетам, и даже забегая вперед, выступают с речами люди из лакейской, устроенной теперь в каждом "порядочном" буржуазном государстве, для "социалистов" типа Эттли в Англии, типа Блюма во Франции, которые так усердствуют насчет раздувания и дальнейшего расширения войны. В выступлениях англо-французской империалистической прессы и этих "социалистических" ее подголосков слышится голос того же озверелого империализма, ненавидящего социалистическое государство, который нам знаком с первых дней существования Советского Союза. Еще 17 апреля 1919 года английский "Таймс" писал:

"Если мы посмотрим на карту, то мы найдем, что лучшим подступом к Петрограду является Балтика и что кратчайший и наиболее легкий путь к нему лежит через Финляндию, границы которой находятся всего в каких-нибудь 30 милях от столицы России. Финляндия — это ключ к Петрограду, а Петроград — это ключ к Москве".

Если нужны были какие-либо доказательства того, что английские и французские империалисты не расстались до сих пор с такого рода сумасбродными планами, то после последних событий в Финляндии всякие неясности на этот счет устранены. Соответствующие планы вновь сорвались не по недостатку усердия антисоветских сил в Англии и Франции и не просто потому, что в последний момент руководящие круги Финляндии, а также Швеции и Норвегии, проявили, наконец, известное благоразумие. Эти планы сорвались благодаря блестящим успехам Красной Армии, особенно, на Карельском перешейке. (А п л о д и с м е н т ы). Но мы не забудем, что последние события снова напомнили всем нам о необходимости дальнейшего неуклонного укрепления мощи нашей Красной Армии и всей обороны нашей страны. (Ш у м н ы е и п р о д о л ж и т е л ь н ы е а п л о д и с м е н т ы).

В начале февраля финнами был практически поставлен вопрос об окончании войны в Финляндии. Через шведское правительство мы узнали, что финляндское правительство хотело бы знать о наших условиях, на которых можно кончить войну. Раньше чем решить этот вопрос, мы обратились к Народному Правительству Финляндии, чтобы узнать его мнение по этому вопросу. Народное Правительство высказалось за то, чтобы, в целях прекращения кровопролития и облегчения положения финляндского народа, следовало бы пойти навстречу предложению об окончании войны. Тогда нами были выдвинуты условия, которые вскоре были приняты финляндским правительством. Я должен добавить, что через неделю после начала переговоров с финнами со стороны английского правительства было также выражено желание выяснить возможность посредничества будто бы в целях окончания войны в Финляндии (с м е х), но когда наш полпред в Англии т. Майский информировал Лондон о соответствующих наших предложениях, впоследствии целиком принятых Финляндией, то английское правительство не захотело содействовать окончанию войны и восстановлению мира между СССР и Финляндией. Тем не менее, соглашение между СССР и Финляндией вскоре состоялось. Результаты соглашения о прекращении военных действий и об установлении мира даны в Мирном Договоре, подписанном 12 марта. В связи с этим встал вопрос о самороспуске Народного Правительства, что им и было осуществлено.

Вы знаете условия, установленные Мирным Договором. Согласно этому Договору произведено изменение южной и частично восточной границ Финляндии. Весь Карельский перешеек, вместе с Выборгом и Выборгским заливом, все западное и северное побережье Ладожского озера, вместе с Кексгольмом и Сортавала, перешли к Советскому Союзу. В районе Кандавакши, где граница Финляндии особенно близко подходила к Мурманской железной дороге, произведена отодвижка границы. К Советскому Союзу, отошли принадлежавшие Финляндии небольшие части полуостровов Средний и Рыбачий — на севере, а в Финском заливе известная группа островов, вместе с островом Гогланд. Кроме того, сроком на 30 лет к Советскому Союзу, в порядке аренды, с ежегодной уплатой Советским Союзом 8 миллионов

финских марок, перешел полуостров Ханко с прилегающими к нему островами, где будет сооружена наша военно-морская база для обороны от агрессии входа в Финский залив. Договор, кроме того, облегчает возможность транзита товаров для Швеции, Норвегии и Советского Союза. Вместе с тем, Мирный Договор предусматривает взаимное воздержание от всякого нападения друг на друга и неучастие во враждебных — друг другу коалициях.

В англо-французской прессе делались попытки изобразить советско-финляндский договор и, в частности, переход Карельского перешейка к Советскому Союзу, как "уничтожение" независимости Финляндии. Это, конечно, дикость и пустая брехня! Финляндия представляет и теперь территорию почти в четыре раза большую, чем Венгрия, в восемь с лишком раз большую, чем Швейцария. Если никто не сомневается в том, что Венгрия и Швейцария являются независимыми государствами, как можно сомневаться в том, что Финляндия является независимой и суверенной?

В той же англо-французской прессе писали, что Советский Союз будто бы хочет превратить Финляндию только лишь в балтийское государство. Разумеется, и это глупость. Достаточно указать на то, что СССР, заняв во время войны прилегающий к Ледовитому океану район Петсамо, добровольно вновь вернул этот район Финляндии, так как считал необходимым предоставить Финляндии незамерзающий океанский порт. Из этого следует, что мы считаем Финляндию не только балтийской, но и северной страной.

Правда заключается не в этих выдумках англо-французских газет, набивших руку на всяких фальшивках антисоветской пропаганды. Правда заключается в другом, а именно в том, что Советский Союз, разбивший финскую армию и имевший полную возможность занять всю Финляндию, не пошел на это и не потребовал никакой контрибуции в возмещение своих военных расходов, как это сделала бы всякая другая держава, а ограничил свои пожелания минимумом, проявив великодушие в отношении Финляндии.

В чем основной смысл Мирного Договора? В том, что он должным образом обеспечивает безопасность Ленинграда, а также Мурманска и Мурманской дороги. На этот раз мы не могли ограничиться только теми пожеланиями, которые нами были выдвинуты осенью прошлого года и принятие которых Финляндией означало бы избежание войны. После того, как пролилась — не по нашей вине — кровь наших бойцов и мы убедились, насколько далеко зашла враждебность политики финляндского правительства в отношении Советского Союза, мы должны были вопрос о безопасности Ленинграда поставить на более надежную основу и, кроме того, должны были поставить вопрос о безопасности Мурманской железной дороги и Мурманска, являющегося единственным нашим незамерзающим океанским портом на Западе и потому имеющего исключительно большое значение для нашей внешней торговли и вообще для связи Советского Союза с другими странами. Никаких других целей, кроме обеспечения безопасности Ленинграда, Мурманска и Мурманской железной дороги, мы не ставили в Мирном Договоре. Но зато эту задачу мы считали необходимым решить надежным, прочным образом. Мирный Договор исходит из признания принципа государственной независимости Финляндии, из признания самостоятельности ее внешней и внутренней политики и, вместе с тем, из, необходимости обеспечения безопасности Ленинграда и северо-западных границ Советского Союза.

Таким образом, цель, поставленная нами, достигнута, и мы можем выразить полное удовлетворение договором с Финляндией. (А п л о д и с м е н т ы).

Отныне политические и хозяйственные отношения с Финляндией полностью восстанавливаются. Правительство выражает уверенность, что между Советским Союзом и Финляндией будут развиваться нормальные добрососедские отношения. Надо, однако, предупредить против попыток нарушения только что заключенного Мирного Договора, которые уже делаются со стороны некоторых кругов Финляндии, а

также Швеции и Норвегии под предлогом создания военно-оборонительного союза между ними. В свете недавней речи председателя норвежского стортинга г. Хамбро, призывавшего Финляндию, со ссылками на исторические примеры, "к отвоевыванию границ страны", и заявлявшего, что такой мир, какой заключен Финляндией с СССР, "не может существовать долго", — в свете этого и подобных выступлений не трудно понять, что попытки создания так называемого "оборонительного союза" Финляндии, Швеции и Норвегии направлены против СССР и безрассудно подогреваются идеологией военного реванша. Создание такого военного союза с участием Финляндии не только противоречило бы статье 3-ей Мирного Договора, исключающей участие договаривающихся сторон во враждебных друг другу коалициях (союзах), но противоречило бы всему Мирному Договору, прочно определившему советско-финляндскую границу. Верность этому Договору несовместима с участием Финляндии в каком-либо военно-реваншистском союзе против СССР. Участие же Швеции и Норвегии в таком союзе означало бы отказ этих стран от проводимой ими политики нейтралитета и переход их к новой внешней политике, из чего Советский Союз не мог бы не сделать своих соответствующих выводов.

В свою очередь, правительство считает, что у Советского Союза нет спорных вопросов со Швецией и Норвегией и что советско-шведские и советско-норвежские отношения должны развиваться на основе дружбы. Распространявшиеся же в антисоветских целях слухи о том, что Советский Союз будто бы требует портов на западном побережье Скандинавии, что он претендует на Нарвик и т. п., — такая дикость, что это не нуждается и в опровержении. Старания же господ "социалистов", вроде Хеглунда в Швеции и Транмеля в Норвегии, портить отношения этих стран с Советским Союзом надо заклеить как дело злейших врагов рабочего класса, купленных иностранными капиталистами и предающих интересы своего народа.

Заключение Мирного Договора с Финляндией завершает выполнение задачи, поставленной в прошлом году, по обеспечению безопасности Советского Союза со стороны Балтийского моря. Этот Договор является необходимым дополнением к трем договорам о взаимопомощи, заключенным с Эстонией, Латвией и Литвой. На основании полугодичного опыта, прошедшего со времени заключения этих договоров о взаимопомощи, можно сделать вполне определенные положительные выводы о договорах с Прибалтами. Следует признать, что договора Советского Союза с Эстонией, Латвией и Литвой способствовали упрочению международных позиций как Советского Союза, так и Эстонии, Латвии и Литвы. Вопреки запугиваниям, которыми занимались враждебные Советскому Союзу империалистические круги, государственная независимость и самостоятельность политики Эстонии, Латвии и Литвы ни в чем не пострадали, а хозяйственные отношения этих стран с Советским Союзом стали заметно расширяться. Исполнение договоров с Эстонией, Латвией и Литвой проходит удовлетворительно и создает предпосылки для дальнейшего улучшения отношений между Советским Союзом и этими государствами.

В последнее время в иностранной печати исключительно большое внимание уделялось вопросу о взаимоотношениях Советского Союза с его соседями по южной границе, в частности по Закавказью, а также с Румынией. Надо ли доказывать, что правительство не видит никаких оснований к ухудшению отношений с нашими соседями и на юге, Правда, сейчас в Сирии и вообще на Ближнем Востоке идет большая подозрительная возня с созданием англо-французских, по-преимуществу колониальных армий во главе с генералом Вейганом. Мы должны быть бдительны в отношении попыток использования этих колониальных и неколониальных войск во враждебных Советскому Союзу целях. Всякие попытки такого рода вызвали бы с нашей стороны ответные меры против агрессоров, причем опасность такой игры с огнем должна быть совершенно очевидна для враждебных СССР держав и для тех из наших соседей, кто окажется орудием этой агрессивной политики против СССР. (А п л о д и с

менты). Что-же касается наших отношений с Турцией и Ираном, то они определяются существующими между нами договорами о ненападении и неуклонным стремлением Советского Союза к выполнению вытекающих из этого взаимных обязательств. Наши отношения с Ираном в хозяйственной области урегулированы только что заключенным Советско-Иранским торговым договором.

Из упомянутых мною южных соседних государств у нас нет пакта ненападения с Румынией. Это объясняется наличием нерешенного спорного вопроса, вопроса о Бессарабии, захват которой Румынией Советский Союз никогда не признавал, хотя и никогда не ставил вопроса о возвращении Бессарабии военным путем. Поэтому нет никаких оснований к какому-либо ухудшению и Советско-Румынских отношений. Правда, у нас в течение длительного времени нет полномочного представителя в Румынии и его обязанности выполняет поверенный в делах. Но это вызвано специфическими обстоятельствами недавнего прошлого. Если касаться этого вопроса, то приходится напомнить на-счет неблагоприятной роли румынских властей в 1938 г. в отношении исполнявшего в то время обязанности советского полпреда в Румынии — Бутенко. Как известно, этот последний каким то образом таинственно тогда исчез не только из полпредства, но и из Румынии, и советскому правительству так и не удалось ничего достоверного установить об этом исчезновении, причем мы будто бы должны поверить, что никакие румынские власти не имели отношения к этому скандально-преступному делу. Нечего говорить, что в цивилизованном государстве, и вообще в сколько-нибудь благоустроенной стране, таким вещам не должно быть места. После этого понятна происшедшая задержка с назначением советского полпреда в Румынию. Надо, однако, думать, что Румыния поймет, что подобные вещи нетерпимы.

В наших отношениях с Японией мы не без известных трудностей, но все же разрешили некоторые вопросы. Об этом говорит заключенное 31 декабря прошлого года советско-японское соглашение по рыболовному вопросу на текущий год, а также согласие Японии на уплату последнего, долго задерживавшегося ею, денежного взноса за КВЖД. Тем не менее, нельзя выразить большого доветворения нашими отношениями с Японией. Так, до сих пор, несмотря на происходившие длительные переговоры советско-монгольских и японо-манчжурских делегатов, остался нерешенным важный вопрос об установлении границы на части территории в районе бывшего в прошлом году военного конфликта. Японскими властями продолжают чиниться препятствия к нормальному использованию внесенного Японией последнего денежного взноса за КВЖД. Совершенно ненормальны во многих случаях отношения японских властей к сотрудникам советских органов в Японии и Манчжурии. В Японии должны, наконец, понять, что Советский Союз ни в каком случае не допустит нарушения его интересов. (Продолжительные плоды). Только при таком понимании советско-японских отношений они могут развиваться удовлетворительно.

В связи с Японией, скажу два слова по одному, так сказать, не деловому вопросу. (В селе оживление в зале). На-днях один из депутатов японского парламента задал своему правительству такой вопрос: "Не следует ли обдумать, как коренным образом покончить с конфликтами между СССР и Японией, например, посредством покупки Приморья и других территорий". (Взрыв смеха). Задавший этот вопрос японский депутат, интересующийся покупкой советских территорий, которые не продаются (смех), по меньшей мере, веселый человек. (Смех, плоды). Но своими глупыми вопросами он, по-моему, не поднимает авторитета своего парламента. (Смех). Однако, если в японском парламенте так сильно увлекаются торговлей, не заняться ли депутатам этого парламента продажей Южного Сахалина. (Смех, продолжительные плоды). Я не сомневаюсь, что в СССР нашлись бы покупатели. (Смех, плоды).

Что касается наших отношений с Соединенными Штатами Америки, то они за

последнее время не улучшились и, пожалуй, не ухудшились, если не считать так называемого "морального эмбарго" против СССР, лишенного какого-либо смысла особенно после заключения мира между СССР и Финляндией. Наш импорт из США увеличился в сравнении с прошлым годом. Он мог бы еще больше увеличиться, если бы американские власти не чинили препятствий.

Такова в целом международная обстановка в связи с событиями за период последних пяти месяцев.

Из всего сказанного выше видно, в чем мы видим главные задачи нашей внешней политики в данной международной обстановке.

Коротко говоря, задачи нашей внешней политики заключаются в том, чтобы обеспечить мир между народами и безопасность нашей страны. Выводом из этого является — позиция нейтралитета и неучастие в войне между крупнейшими державами Европы. Эта позиция основана на заключенных нами договорах и она полностью соответствует интересам Советского Союза. Эта позиция оказывает, вместе с тем, сдерживающее влияние на расширение и разжигание войны в Европе и потому она в интересах всех народов, стремящихся к миру и стонущих уже от новых громадных лишений, вызванных войной.

Подводя итоги последнего периода, мы видим, что в деле обеспечения безопасности нашей страны мы сделали за это время немалые успехи. Это-то и бесит наших врагов. Мы же, веря в свое дело и в свои силы, со всей последовательностью будем продолжать нашу внешнюю политику неуклонно и дальше.

(Б у р н ы е, п р о д о л ж и т е л ь н ы е а п л о д и с м е н т ы в с е г о з а л а. Д е п у т а т ы в с т а ю т).

Moscow News, April 1, 1940

Sixth Session of the Supreme Soviet of the USSR, First Term

**REPORT ON THE FOREIGN POLICY
OF THE GOVERNMENT**

Delivered by Comrade V.M. Molotov, Chairman of Council of People's Commissars and People's Commissar of Foreign Affairs, at Sitting of the Supreme Soviet of the USSR on March 29, 1940

Comrades deputies!

Five months have elapsed since the last session of the Supreme Soviet. In this brief interval events have occurred which are of first-rate importance in the development of international relations. It therefore behooves us to examine questions relating to our foreign policy at this session of the Supreme Soviet.

Recent events in international life must be examined first of all in the light of the war which broke out in Central Europe last autumn. So far, there have been no big battles in the war between the Anglo-French bloc and Germany, matters being confined to isolated engagements, chiefly on the sea and also in the air. It is known, however, that the desire for peace expressed by Germany at the end of last year was rebuffed by the Governments of Great Britain and France, and, as a result, preparations for extending the war were further intensified by both sides.

Germany, who has latterly come to unite about 80 million Germans, who has brought certain neighboring states under her sway and who has strengthened her military might in many respects, has evidently become a dangerous competitor for the principal imperialist powers of Europe - Great Britain and France. They therefore declared war on Germany under the pretext of fulfilling their obligations to Poland. It is now clearer than ever how far the real aims of the governments of these powers are from the purpose of defending disintegrated Poland or Czechoslovakia. This is shown if only by the fact that the Governments of Great Britain and France British and French governments have proclaimed that their aim in this war is to smash and dismember Germany, although this aim is still being concealed from the masses of the people under cover of slogans of defending the "democratic" countries and the "rights" of small nations.

Inasmuch as the Soviet Union refused to become an abettor of England and France in this imperialist policy toward Germany, their hostility toward the Soviet Union became still more pronounced, vividly showing how profound are the class roots of the hostile policy of the imperialists toward the Socialist state. And when the war began in Finland, the British and French imperialists were ready to make it the starting point of a war against the USSR in which not only Finland herself, but also the Scandinavian countries, Sweden and Norway, were to be used.

The attitude of the Soviet Union to the war developing in Europe is well known. Here too, the peaceable foreign policy of the USSR has been quite definitively demonstrated. The Soviet Union at once proclaimed that its position was one of neutrality and it has unswervingly adhered to that policy throughout this period.

The radical change for the better in relations between the Soviet Union and Germany found its expression in the [non-aggression pact](#) signed last August. These new, good relations between the USSR and Germany have been tested in practise in connection with the events in former Poland, and their strength has been sufficiently proved. The development of economic relations, which was envisaged even then, last autumn, found concrete expression already in the August (1939) trade agreement and, subsequently, in the February (1940) trade agreement. Trade between Germany and the USSR began to increase on the basis of mutual economic advantage, and there are grounds for its further development.

Our relations with England and France have taken a somewhat different course.

Inasmuch as the Soviet Union did not wish to become a tool of the British and French imperialists in their struggle against Germany for world hegemony, at every step we have encountered profound hostility in their policy toward our country. This has gone farthest of all in connection with the Finnish question, on which I shall dwell later. But in the past few months there has been quite a number of other instances of hostility toward the USSR on the part of French and British policy.

Suffice it to mention that the French authorities found nothing better to do than to effect a police raid on our trade representation in Paris two months ago. In spite of their efforts to pick on every trifle, the search of the premises of the trade representation yielded no result. It only brought disgrace on the initiators of this preposterous affair and showed that there were no real grounds whatever for this hostile action toward our country. As we see from the circumstances connected with the recall of Comrade Suritz, our ambassador to France, the French Government is seeking for artificial pretexts to stress its unfriendly attitude toward the Soviet Union. In order to make it clear that the Soviet Union is not more interested in the relations between the two countries than France, we have recalled Comrade Suritz from the post of ambassador to France.

Or take such instances of hostility toward the USSR as the seizure by British warships in the Far East of two of our steamers proceeding to Vladivostok with goods purchased by us in America and China. If to this we add such facts as the refusal to fulfill old orders for industrial machinery placed by us in England, attachment of the funds of our trade representation in France, and many others, the hostile nature of the actions of the British and French authorities with regard to the Soviet Union becomes still more manifest.

Attempts have been to justify these hostile acts toward our foreign trade on the grounds that by trading with Germany, we are helping her in the war against England and France. It does not take much to see that these arguments are not worth a brass farthing. One has only to compare the USSR, say, with Rumania. It is known that trade with Germany makes up half of Rumania's total foreign trade and that, moreover, the share of Rumania's national production in her exports to Germany of such basic commodities as oil products and grain, for example, far exceeds the share of the national production of the USSR in our exports to Germany. Nevertheless, the Governments of Great Britain and France do not resort to hostile acts toward Rumania and do not think it possible to demand that Rumania cease trading with Germany. Quite different is their attitude toward the Soviet Union. Hence, the hostile acts of England and France toward the Soviet Union are to be explained, not by the fact that the USSR is trading with Germany, but by the fact the plans of the British and French ruling circles to utilize our country in the war against Germany have been frustrated and, as a result, they are pursuing a policy of revenge toward the Soviet Union.

It should be added that England and France have resorted to all these hostile actions even

though the Soviet Union has so far not undertaken any unfriendly actions with regard to these countries. As to the fantastic plans attributed to the Soviet Union of marches by the Red Army "on India," "on the East," and the like, they are such obvious absurdities that one must completely lose one's senses to believe such absurd lies. (*Laughter.*) This is not the point, of course. The point evidently is that the policy of neutrality pursued by the Soviet Union is not to the liking of the British and French ruling circles. What is more, their nerves do not seem to be quite in order. (*Laughter.*) They want to force us to adopt a different policy - a policy of enmity and war against Germany, a policy which would afford them an opportunity to utilize the USSR for their imperialist aims. It is time that these gentry understood that the Soviet Union never has been and never will be a tool of the policy of others, that the USSR has always pursued its own policy and will always pursue it, irrespective of whether these gentry in other countries like it or not. (*Stormy, prolonged applause.*)

I shall now pass on to the Finnish question.

What was the meaning of the war that took place in Finland during the past three-odd months? As you know, the meaning of these events lay in the necessity of safeguarding the security of the northwestern frontiers of the Soviet Union and, above all, of safeguarding the security of Leningrad.

Throughout October and November of last year the Soviet Government conducted negotiations with the Finnish Government concerning proposals whose realization, in view of the existing international situation which was growing more and more heated, we considered absolutely essential and urgent for safeguarding the security of our country, and especially, of Leningrad. Nothing came of these negotiations in view of the unfriendly attitude adopted by the Finnish representatives. Decision of the issue passed to the field of war. It may safely be said that if Finland had not been subject to foreign influences, if Finland had been less incited by certain third states to adopt a hostile policy toward the Soviet Union, the Soviet Union and Finland would already have arrived at a peaceful understanding last autumn and matters would have been settled without war. But in spite of the fact that the Soviet government reduced its requests to a minimum, a settlement could not be reached by diplomatic means.

Now that hostilities in Finland have ceased, and the Peace Treaty Between the USSR and the Republic of Finland has been signed, it is necessary and possible to judge the significance of the war in Finland in the light of incontrovertible facts. And these facts speak for themselves. They show that in the neighborhood of Leningrad, all over the Karelian Isthmus to a depth of 50 to 60 km., the Finnish authorities had erected numerous powerful reinforced concrete, and granite and earth fortifications armed with artillery and machine guns. The number of these fortifications ran into many hundreds. Connected by underground passages, surrounded by anti-tank trenches and granite anti-tank obstacles, and supported by countless mine fields, these fortifications - especially the reinforced concrete structures - which had a high degree of military strength, together constituted what was known as the [Mannerheim Line](#), built under the supervision of foreign experts on the model of the Maginot Line and Siegfried Line. It should be mentioned that these fortifications were considered until recently impregnable, that is, such as no army had ever broken through before. It should also be mentioned that Finnish military authorities had endeavored beforehand to convert every little village in this area into a fortified position supplied with arms, radio antennas and fueling stations, etc. In many parts of South and East Finland strategic railways and highways of no economic importance whatever had been built, leading right up to our frontier.

In short, the hostilities in Finland have shown that already by 1939 Finland, and especially the Karelian Isthmus, had been converted into a *place d'armes* ready for an attack by third powers

on the Soviet Union, for an attack on Leningrad.

Incontrovertible facts have shown that the hostile policy which we encountered on the part of Finland last autumn was no fortuitous thing. Forces hostile to the Soviet Union had prepared in Finland such a *place d'armes* against our country and, in the first place against Leningrad, that, in the event of certain foreign situation unfavorable to the USSR, would play its part in the plans of the anti-Soviet forces of the imperialists and their allies in Finland.

Not only has the Red Army smashed the Mannerheim Line, thereby covering itself with the glory as the first army to force its way under most difficult conditions through a deep powerful zone of completely modern military fortifications, not only has the Red Army together with the Red Navy destroyed the Finnish *place d'armes* that had been prepared for an attack on Leningrad, but it has also put an end to certain anti-Soviet plans which some third countries had been hatching during the last few years. (*Prolonged applause.*)

How far the enmity toward our country on the part of the Finnish ruling and military circles, who had prepared a *place d'armes* against the USSR, had gone, is also seen from the numerous cases of exceptionally barbarous atrocities perpetrated by the Finnish Whites on wounded Red Army men who had fallen into their hands. For example, when, in one of the districts to the north of Lake Ladoga, the Finns surrounded our hospital dugouts where 120 severely wounded men were lying, the White Finns killed them all to a man. Some were burned, others were found with shattered skulls, while the rest had been bayoneted or shot. In addition to mortal wounds, a large number of the men who died there and in other places were found to have been shot in the head or finished off with rifle butts, while some of the men who had been shot were found to have knife stabs in the face. Some of the corpses had been beheaded and the heads could not be found. And for our medical nurses who fell into the hands of the Finnish Whites, they were subjected to special atrocities and incredible brutalities. In some cases corpses were found tied to trees, head down. All these barbarities and countless atrocities were a fruit of the policy of the Finnish whiteguards, who endeavoured to fan hatred toward our country among their people.

Such is the true face of these Finnish champions of "western civilization".

It is not difficult to see that the war in Finland was not merely an encounter with Finnish troops. No, the matter was more complicated than that. It was not merely Finnish troops that our troops encountered, but the combined forces of the imperialists of a number of countries, including British, French and others, who assisted the Finnish bourgeoisie with every form of weapon, especially artillery and aircraft, as well as with their men in the guise of "volunteers", with gold and every kind of supplies, and with their frenzied propaganda all over the world for the purpose of kindling a war against the Soviet Union in every way. To this should be added that amidst this furious howling of the enemies of the Soviet Union, always loudest of all were the squealing voices of all those prostituted "Socialists" of the Second International (*lively animation in the hall*), all those Attlees and Blums, Citrines and Jouhaux, Tranmaels and Höglunds - all those lackeys of capital who have sold themselves body and soul to the warmongers.

Speaking in the Commons on March 19, Chamberlain, the British Premier, not only expressed his malicious regret at having failed to prevent the termination of the war in Finland, thus turning his "peace-loving" imperialist soul inside out for all the world to see (*laughter*), but also presented something in the nature of an account how and in what way the British imperialists had endeavoured to help fan the war in Finland against the Soviet Union. He made public a list of war materials that had been promised and dispatched to Finland: 152

airplanes were promised, 101 were sent; 223 guns were promised, 114 were sent; 297,000 shells were promised, 185,000 were sent; 100 Vickers guns were promised, 100 were sent; 20,700 aircraft bombs were promised, 15,700 sent; 20,000 anti-tank mines were promised, 10,000 were sent, and so on. Without the least embarrassment, Chamberlain stated: "Preparations for an expedition were carried on with all rapidity and at the beginning of March an expeditionary force of 100,000 men was ready to leave - two month before the date Mannerheim had asked for it to arrive. This was not necessarily the last force."

Such, on his own admission, is the true face of this "peace loving" British imperialist.

As for France, we learn from the French press that she dispatched to Finland 179 airplanes, 472 guns, 795,000 shells, 5,100 machine guns, 200,000 hand grenades etc. On March 11 Daladier, then French Premier, declared in the Chamber of Deputies: "France has taken the lead of the countries that agreed to supply munitions to Finland, and in particular, at a request from Helsinki she has just dispatched ultra-modern bombing planes to Finland." Daladier announced: "A French expeditionary corps has stood ready and equipped since Feb. 26." A large number of vessels has been ready to sail from two large ports in the channel and on the Atlantic coast. He further declared that the Allies "would help Finland with all the forces promised."

These hostile statements toward the Soviet Union by Daladier speak for themselves. However, there is no need to dwell upon these hostile utterances, as it is apparent that they no longer reveal a fully sober mind. (*Lively animation in the hall.*)

Mention should also be made of Sweden's part in the Finnish war. From reports printed in all the Swedish newspapers, during the war against the Soviet Union Sweden supplied Finland "a certain quantity of aircraft roughly equal to one-fifth of Sweden's total air force at that time." The Swedish War Minister stated that the Finns had received from Sweden 84,000 rifles, 575 machine guns, over 300 pieces of artillery, 300,000 grenades, 50,000,000 cartridges. All this material, as the minister declared, was of the very latest design.

Nor was Italy behindhand in her efforts to fan the war in Finland. She, for example, dispatched 50 military planes to Finland.

Finland also received military aid from such a devotee of "peace" as the United States of America. (*General laughter.*)

According to incomplete information at our disposal, the total munitions of all kinds sent to Finland by other countries only during the war amounted to no less than 350 airplanes, about 1,500 guns, over 6,000 machine guns, about 100,000 rifles, 650,000 hand grenades, 2,500,000 shells, 160,000,000 cartridges, and much else.

There is no need to cite other facts to show that what was going on in Finland was not merely our collision with the Finnish troops. It was a collision with the combined forces of a number of imperialist states most hostile toward the Soviet Union. By smashing these combined forces of the enemies, the Red Army and the Red Navy have added another glorious page to their history and have shown that the source of valor, self-sacrifice and heroism among our people is inexhaustible. (*Stormy applause.*)

The war in Finland has exacted heavy sacrifices both from us and from the Finns. According to estimates of our General Staff, on our side the number of killed and those who died from wounds was 48,745, i.e., slightly less than 49,000, and the number of wounded, 158,863.

Attempts are being made on the Finnish side to minimize their losses, but their casualties were considerably bigger than ours. According to the minimum estimates of our General Staff, the number of Finnish killed is not less than 60,000, not counting those who died from wounds, and the number of wounded is not less than 250,000. Thus, proceeding from the fact that the Finnish army numbered not less than 600,000 men, it must be recognized that the Finnish army lost more than half its strength in killed or wounded.

Such are the facts.

The question remains, why the ruling circles of England and France, and of several other countries too, took such an active part in this war on the side of Finland against the Soviet Union. It is well known that the Governments of Great Britain and France made desperate efforts to prevent the termination of the war and the restoration of peace in Finland, although they were not bound by any obligations toward Finland. It is also well known that some time ago, even though there existed a pact of mutual assistance between France and Czechoslovakia, France did not come to the aid of Czechoslovakia. Yet both France and England positively forced their military aid upon Finland, doing the best they could to prevent the termination of the war and the restoration of peace between Finland and the Soviet Union. Hired pen pirates, scribes who specialize in fraudulent news and hoaxes, are trying to attribute this conduct of the Anglo-French circles to their particular solicitude for "small nations." But to attribute this policy of England and France to their particular solicitude for the interests of small countries is simply ridiculous. To attribute it to their obligations toward the League of Nations, which, it is alleged, demanded protection for one of its members, is also quite absurd.

In fact, it was hardly a year ago that Italy seized and destroyed independent Albania, who was a member of the League of Nations. Well? Did England and France come to Albania's defence? Did they even raise a feeble voice in protest against Italy's predatory action in forcibly subjugating Albania without least regard for her population of over one million, and completely ignoring the fact that Albania was a member of the League of Nations? No, neither the Governments of Great Britain or France, nor the United States of America, nor the League of Nations, which had lost every vestige of prestige because it is dominated by these very Anglo-French imperialists, even lifted a finger in this case. For 12 whole months these "protectors" of small nations, these "champions" of the rights of members of the League of Nations have not dared to raise the question of Italy's seizure of Albania, although it occurred last April. More, they have virtually sanctioned this seizure. Consequently, it is not protection of small nations or not protection of the rights of members of the League of Nation that explain the support rendered Finland by the ruling circles in England and France against the Soviet Union. This assistance is to be explained by the fact that in Finland the ruling circles of England and France had a *place d'armes* ready for an attack upon the USSR, whereas Albania did not occupy such a place in their plans. As a matter of fact, the rights and interests of small countries are just so much small change in the hands of imperialists.

"The Times", leading newspaper of the British imperialists, and "Le Temps", leading newspaper of the French imperialists, not to mention the other British or French bourgeois newspapers, have openly been calling during these past months for an intervention against the Soviet Union without the least regard for the fact that the so-called normal diplomatic relations exist between Great Britain and France, on the one hand, and the Soviet Union, on the other. In step with these leading bourgeois newspapers, and even a little ahead of them, are the speeches from the servants' hall that has now been instituted in every "respectable" bourgeois state for "Socialists" of the type Attlee in England and Blum in France, who are doing their utmost to fan and spread the flames of the war. In the utterances of the Anglo-

French imperialist press and of its "Socialist" henchmen, we hear the voice of infuriated imperialism, which hates the Socialist state and with which we have been familiar from the first days of the Soviet Union. As far back as April 17, 1919, the British "Times" wrote:

"If we look at a map we shall find that the best approach to Petrograd is from the Baltic and that the shortest and easiest route is through Finland, whose frontiers are only about 30 miles distant from the Russian capital. Finland is the key to Petrograd, and Petrograd is the key to Moscow".

If proofs were needed that the British and French imperialists have not yet discarded these hare-brained plans, the recent events in Finland have dispelled all doubt on this score. These plans were again thwarted, not because of a lack of zeal on the part of anti-Soviet forces in England and France, and not merely because at the last moment the leading circles of Finland, and also in Sweden and Norway, finally showed some common sense. These plans were thwarted by the brilliant successes of the Red Army, particularly on the Karelian Isthmus. (*Applause.*) But we shall not forget, that recent events have reminded us all of the necessity of continuing steadily to increase the might of our Red Army and of all defenses of our country. (*Stormy and prolonged applause.*)

At the beginning of February the Finns made practical moves for the termination of the war in Finland. We learned through the Swedish Government that the Finnish Government desired to ascertain our terms upon which the war could be brought to a close. Before deciding this question, we approached the People's Democratic Government of Finland* for their opinion on this question. The People's Government expressed the view that in order to put an end to the bloodshed and to alleviate the condition of the people of Finland the proposal to terminate the war should be welcomed. We thereupon proposed our terms, which were accepted soon after by the Finnish Government. I must add that a week after the negotiations with the Finns, the British Government also expressed a desire to ascertain whether there was any possibility of mediation, ostensibly with the object of stopping the war in Finland. (*Laughter.*) But when Comrade [Maisky](#), our ambassador in England, informed London of our proposals, which were subsequently adopted in their entirety by Finland, the British Government did not wish to cooperate in stopping the war and restoring peace between the USSR and Finland. Nevertheless, an agreement was soon reached between the USSR and Finland. The results of the agreement to terminate hostilities and establish peace are contained in the Peace Treaty signed on March 12. In this connection, the question arose of the People's Government dissolving itself, which it did.

You are familiar with the terms of the Peace Treaty. This Treaty has changed the southern and, partly, the eastern [frontiers of Finland](#). The whole Karelian Isthmus, together with [Vyborg](#) (*Finn. Viipuri*) and Vyborg Bay, the whole western and northern shore of Lake Ladoga, Kexholm (*Finn. Käkisalmi, now Priozersk - the names in parenthesis added here*) and Sortavala have passed to the Soviet Union. In the region of Kandalaksha, where the Finnish frontier approached particularly close to the Murmansk Railway, the frontier has been pushed farther back. Finland has ceded to the Soviet Union small sections of the [Sredniy](#) (*Finn. Keskisaarento*) and [Rybachy](#) (*Finn. Kalastajasaarento*) peninsulas, which belonged to her in the North, and a certain group of islands in the Gulf of Finland, together with Hogland Island (*Finn. Suursaari*). In addition, the Soviet Union has acquired on a 30-year lease, in return for an annual payment of 8,000,000 Finnish marks, [Hanko Peninsula](#), and the adjacent islands, where we shall build our naval base as protection against aggression at the entrance to the Gulf of Finland. Furthermore, the Treaty facilitates the transit of goods for Sweden, Norway and the Soviet Union. At the same time, the Peace Treaty provides for mutual abstention from aggression and from participation in hostile coalitions.

Attempts have been made in the British and French press to depict the Soviet-Finnish treaty and, particularly, the transfer of the Karelian Isthmus to the Soviet Union, as the "destruction" of the independence of Finland. This, of course, is absurd and downright falsehood! Finland still comprises a territory nearly four times as large as Hungary and over eight times as large as Switzerland. If no one has any doubt that Hungary and Switzerland are independent states, how can there be any doubt that Finland is independent and sovereign?

The very same British and French press wrote that the Soviet Union wants to convert Finland into a mere Baltic state. That, too, is absurd. It is sufficient to point to the fact that, after having occupied the region of [Petsamo \(now Pechenga\)](#) on the Arctic coast during the war, the USSR voluntarily restored this region to Finland, considering it necessary to let Finland have an ice-free ocean port. From this it follows that we regard Finland as a northern, and not merely a Baltic, country.

The truth is not contained in these fabrications of the British and French newspapers, which are old hands in the art of forgery in their anti-Soviet propaganda. The truth lies elsewhere; it is that the Soviet Union, having smashed the Finnish army and having every opportunity of occupying the whole of Finland, did not do so and did not demand any indemnities for its expenditures in the war, as any other power would have done, but confined its desires to the minimum and displayed magnanimity toward Finland.

What is the basic idea of the Peace Treaty? It is that it properly insures the security of Leningrad and of Murmansk and the Murmansk Railway. This time we could not confine ourselves merely to the desires we expressed last autumn, acceptance of which by Finland would have averted war. After the blood of our soldiers had been spilt through no fault of our own and after we had become convinced that the hostile policy of the Finnish Government toward the Soviet Union had gone very far indeed, we were obliged to put the question of the security of Leningrad on a more reliable basis and, moreover, to raise the question of the security of Murmansk Railway and Murmansk, which is our only ice-free ocean port in the West, and is, therefore, of extreme importance for our foreign trade and for communication between the Soviet Union and other countries generally. We pursued no other object in the Peace Treaty than that of safeguarding the security of Leningrad, Murmansk and the Murmansk Railway. But we considered it necessary to settle this problem reliably and durably. The Peace Treaty is based on recognition of the principle that Finland is an independent state, recognition of the independence of her home and foreign policy and, at the same time, the necessity to safeguarding the security of Leningrad and the northwestern frontiers of the Soviet Union.

Thus, we have achieved the object we set ourselves, and we may express our complete satisfaction with the treaty with Finland. (*Applause.*)

Political and economic relations with Finland are now fully restored. The Government expresses the conviction that normal and good neighborly relations will develop between the Soviet Union and Finland.

We must, however, utter a warning against the attempts to violate the Peace Treaty just concluded, that are already being made by certain circles in Finland, as well as in Sweden and Norway, under the pretext of forming a military-defensive alliance of these countries. In the light of the speech recently delivered by Mr. Hambro, president of the Norwegian Storting, in which, referring to historical examples, he called upon Finland "to reconquer the frontiers of the country" and declared that a peace like the one Finland has concluded with the USSR, "cannot last for long" - in the light of this and similar utterances, it is easy to understand that

attempts to form a so-called "defensive alliance" of Finland, Sweden and Norway are directed against the USSR and are unwisely fostered by the ideology of military *revanche*. The formation of a military alliance of this kind with participation of Finland would not only run counter to Article 3 of the Peace Treaty, which forbids either of the contracting parties to join any coalitions (alliances) hostile to the other, but to the Peace Treaty as a whole, which firmly defined the Soviet-Finnish frontier. Loyalty to this Treaty is incompatible with Finland's participation in any alliance for military *revanche* against the Soviet Union. As for the participation of Sweden and Norway in such an alliance, that would simply imply that these countries have abandoned their policy of neutrality and had adopted a new foreign policy, from which the Soviet Union could not but draw proper conclusions.

Our Government, on its part, considers that the Soviet Union has no points of dispute with Sweden and Norway and, that Soviet-Swedish and Soviet-Norwegian relations should develop on the basis of friendship. As to the rumors that the Soviet Union is demanding ports on the west coast of Scandinavia, claiming Narvik, etc., these rumors, spread for anti-Soviet purposes, are so wild that they need no refutation. The efforts of "Socialist" gentry like Höglund in Sweden and Tranmael in Norway to spoil relations between these countries and the Soviet Union can only be branded as the handiwork of sworn enemies of the working class who have been bought by foreign capitalists and are betraying the interests of their own people.

The conclusion of the Peace Treaty with Finland consummates the task we set ourselves last year of safeguarding the security of the Soviet Union in the direction of the Baltic. This Treaty is a necessary complement to the three pacts of mutual assistance concluded with Esthonia, Latvia and Lithuania. Our experience during the six months that have elapsed since these pacts of mutual assistance were concluded, enables us to draw very definite positive conclusions concerning these treaties with the Baltic countries. It must be admitted that the treaties concluded by the Soviet Union with Esthonia, Latvia and Lithuania have served to strengthen the international position both of the Soviet Union and of Esthonia, Latvia and Lithuania. In spite of the scare raised by the imperialist circles hostile to the Soviet Union, the state and political independence of Esthonia, Latvia or Lithuania has not suffered in any way, while the economic intercourse between these countries and the Soviet Union has begun markedly to increase. The pacts with Esthonia, Latvia and Lithuania are being carried out in satisfactory manner and this creates premises for a further improvement in relations between the Soviet Union and these states.

Recently the foreign press has been devoting particularly great attention to the relations between the Soviet Union and its neighbours on the southern borders, especially on the Transcaucasian border, and Rumania. Needless to say, the Government sees no grounds for any deterioration in our relations with our southern neighbours, either. True, in Syria and, in the Near East generally, extensive and suspicious activity is on foot in the creation of the Anglo-French, mainly colonial, armies headed by General Weygand. We must exercise vigilance in regard to attempts to utilize these colonial and non-colonial troops for purposes hostile to the Soviet Union. Any such attempt would evoke on our part counter-measures against the aggressors, and the danger of playing with fire in this way must be perfectly obvious to the powers hostile to the USSR and to those of our neighbours, who would become tools of this aggressive policy against the USSR. (*Applause.*) As to our relations with Turkey and Iran, they are determined by our existing pacts of non-aggression and by an unswerving desire of the Soviet Union for observance of the mutual obligations arising out of them. Our relations with Iran in the economic sphere are regulated by the Soviet-Iranian trade agreement that has just been concluded.

Of the southern neighboring states I have mentioned, Rumania is the one with which we have no pact of non-aggression. This is due to the existence of a dispute that has not been settled, the fact that there exists a non-settled controversial issue, the question of Bessarabia, whose seizure by Rumania the Soviet Union has never recognised, although it has never raised the question of recovering Bessarabia by military means. Hence, there are no grounds for any deterioration in Soviet-Rumanian relations. True, it is now some time since we had a minister in Rumania, and his duties are being performed by a chargé d'affaires. But this has been due to specific circumstances of the recent past. If we are to deal with this question, we have to recall the dubious role played by the Rumanian authorities in 1938 in relation to Butenko, who was then Soviet acting minister in Rumania. It is well known that the latter disappeared in some mysterious way not only from the legation but from Rumania as well; and to this day the Soviet Government has been unable to obtain any authentic information about his disappearance, and, what is more, we are expected to believe that the Rumanian authorities had nothing to do with this scandalous and criminal affair. Needless to say, things like this should not happen in a civilized state, or in any well-ordered country for that matter. After this, the reason for delay in appointing a Soviet minister to Rumania will be clear. It is to be assumed, however, that Rumania will understand that such things are not to be tolerated.

In our relations with Japan we have, not without some difficulty, settled several questions. This is evidenced by the conclusion on Dec. 31 last of the Soviet-Japanese fisheries convention for the current year and also by Japan's consent to pay the last installment for the Chinese-Eastern Railway, which she withheld for a long time. Nevertheless, we cannot express great satisfaction with our relations with Japan. To this day, for example, notwithstanding prolonged negotiations between Soviet-Mongolian and Japano-Manchurian delegates, the important question of determining the frontier line on the territory, in the area of the military conflict of last year has remained unsettled. The Japanese authorities continue to raise obstacles to normal utilization of the last installment for the Chinese-Eastern Railway, which Japan has paid. In many cases the treatment of the employees of Soviet organizations in Japan and Manchuria by the Japanese authorities is quite abnormal. It is time that it were realized in Japan that the Soviet Union will under no circumstances tolerate any infringement of its interests. (*Prolonged applause.*) Only if Soviet-Japanese relations are understood in this way, can they develop satisfactorily.

In connection with Japan, I will say a word or two on one, so to speak, unbusiness-like proposal. (*Lively animation in the hall.*) The other day a member of the Japanese parliament put the following question to his government: "Ought we not to consider how to put an end once and for all to conflicts between the USSR and Japan, as, for example, by purchasing the Maritime Region and other territories." (*Roar of laughter.*) The Japanese deputy, who put this question and is interested in the purchase of Soviet territory, which is not for sale (*laughter*), must be a jovial fellow, to say the least. (*Laughter, applause.*) But in my opinion his stupid questions will not help to raise the prestige of his parliament. (*Laughter.*) If, however, the Japanese parliament is so keen on trading, why should not its members raise the question of selling South Sakhalin. (*Laughter, prolonged applause.*) I have no doubt that purchasers would be found in the USSR. (*Laughter, applause.*)

As regards our relations with the United States of America they have not grown any better lately, nor, for that matter, have they grown any worse, if we do not count the so-called "[moral embargo](#)" against the USSR, which is perfectly meaningless, especially after the conclusion of peace between the USSR and Finland. Our imports from the United States have increased as compared with last year; they might have increased still more if American authorities did not put obstacles in the way.

Such, on the whole, is the international situation in connection with the events of the past five months.

From all that I have said, the main tasks of our foreign policy in the present international situation will be clear.

Stated briefly, the task of our foreign policy is to insure peace between nations and the security of our country. The conclusion that must be drawn from this is that we must maintain a position of neutrality and refrain from participating in the war between the big European powers. This position is based on the treaties we have concluded, and it fully corresponds to the interests of the Soviet Union. At the same time, this position serves as restraining influence on the further extension and instigation of war in Europe, and it is, therefore, in the interests of all nations that are anxious for peace and are already groaning under the enormous burden of privations caused by the war.

In summing up the events of this past period, we see that we have achieved no mean successes as regards safeguarding the security of our country in this period. And it is this that makes our enemies furious. Confident, however, in our cause and in our strength, we will continue consistently and unswervingly our foreign policy. *(Stormy, prolonged applause throughout the hall. The deputies rise.)*

*) *The People's Democratic Government of Finland*. A puppet government, comprised mainly of Finnish emigré communists and headed by O.V. Kuusinen, set up on Dec. 1, 1939, in Moscow and setting its seat in the recently seized Finnish territory at Terijoki (*now Zelenogorsk*)

Source: Weekly Soviet newspaper "Moscow News", published by Mezhdunarodnaya Kniga, Moscow, April 1, 1940.

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

V. M. MOLOTOV

HALLITUKSEN ULKOPOLITIikka

*Kansankomissaarien Neuvoston Puheenjohtajan
ja Ulkoasiain Kansankomissaarin selostus
Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston VI sessiassa
maaliskuun 29 pñä v. 1940*

Karjalais-Suomalaisen Sosialistisen Neuvostotasavallan
Valtion Kustannusliike
Petroskoi 1940

Toverit edustajat!

Korkeimman Neuvoston viimeisestä sessiasta (istuntokaudesta) on kulunut viisi kuukautta. Tänä lyhyenä aikana on sattunut tapahtumia, joilla on ensiluokkainen merkitys kansainvälisten suhteiden kehityksessä. Tämän johdosta on välttämätöntä Korkeimman Neuvoston tällä istuntokaudella käsitellä meidän ulkopoliittikaamme koskevia kysymyksiä.

Viimeisiä tapahtumia kansainvälisessä elämässä pitää katsoa, ennen kaikkea, viime vuoden syksyllä Keski-Euroopassa alkaneen sodan valossa. Englantilais-ranskalaisen blokin ja Saksan välisessä sodassa ei tähän asti ole ollut suuria taisteluja, vaan sotateimet ovat rajoittuneet joihinkin otteluihin, etupäässä merellä ja myöskin ilmassa. On kuitenkin tunnettua, että Englannin ja Ranskan hallitukset hylkäsivät Saksan rauhanpyrkimykset, jotka se oli ilmaissut jo viime vuoden lopulla, jonka vuoksi valmistelut sodan laajentamiseen vielä enemmän voimistuivat molemmin puolin.

Saksa, joka on yhdistänyt viime aikoina noin 80 miljoonaa saksalaista, alistanut herruutensa alaiseksi eräitä naapurivaltioita ja monessa suhteessa voimistunut sotilaallisesti, on muodostunut, kuten näkyy, imperialististen päävaltojen - Englannin ja Ranskan vaaralliseksi kilpailijaksi Euroopassa. Tämän vuoksi ne julistivat sodan Saksalle Puolalle antamiensa sitoumuksien täyttämisen varjolla. Nyt näkyy erittäin selvästi, kuinka kaukana ovat näiden valtojen hallitusten todelliset päämäärät hajonneen Puolan tai Tshekko-Slovakian puolustamisen eduista. Se näkyy jo siitakin, että Englannin ja Ranskan hallitukset julistivat päämääräkseen tässä sodassa Saksan murskaamisen ja silpomisen, vaikka tätä päämäärää kansanjoukkojen edessä aina vielä peitellään "demokraattisten" maiden ja pienten kansojen "oikeuksien" puolustamisen tunnuksilla.

Kun Neuvostoliitto ei halunnut ruveta Englannin ja Ranskan apuriksi tuon imperialistisen politiikan toteuttamisessa Saksaa vastaa, niin lisääntyi niiden kannan vihamielisyys Neuvostoliittoa vastaan vielä enemmän, mikä osoittaa havainnollisesti, kuinka syvällä ovat imperialistien vihamielisen politiikan luokkajuuret sosialistista valtiota vastaan. Englantilais-ranskalaiset imperialistit olivat valmiit tekemään Suomessa alkaneesta sodasta lähtökohdan sotaan Neuvostoliittoa vastaan, käyttäen hyväkseen tässä tarkoituksessa ei ainoastaan Suomea, vaan myöskin Skandinaavian maita - Ruotsia ja Norjaa.

Neuvostoliiton suhtautuminen Euroopassa käynnissä olevaan sotaan on tunnettu.

Neuvostoliiton ulkopoliittikka, joka on rauhanrakkauden elävöittäjä, ilmeni tälläkin kertaa täysin selvästi. Neuvostoliitto selitti heti, että se on puolueettomuuden kannalla, ja se on horjumatta toteuttanut tätä politiikkaa koko ajan.

Jyrkkä käänne parempaan päin Neuvostoliiton ja Saksan välisissä suhteissa sai ilmaisunsa viime vuoden elokuussa allekirjoitetussa hyökkäämättömyyssopimuksessa. Nämä uudet, hyvät suhteet Neuvostoliiton ja Saksan välillä ovat kestäneet koetuksen entisessä Puolassa sattuneiden tapahtumien yhteydessä ja ovat riittävästi osoittaneet kestäväyytensä. Jo silloin, viime vuoden syksyllä, edellytetty taloudellisten suhteiden kehittäminen sai konkreettisen ilmaisunsa jo elokuun (1939), sekä sittemmin helmikuun (1940) kauppasopimuksissa. Tavaravaihto Saksan ja Neuvostoliiton välillä alkoi lisääntyä molemminpuolisen taloudellisen edun pohjalla, ja perusteet sen edelleen kehittämiseen ovat olemassa.

Suhteemme Englantiin ja Ranskaan ovat muodostuneet jonkun verran toisenlaisiksi. Kun Neuvostoliitto ei tahtonut ryhtyä englantilais-ranskalaisten imperialistien välikappaleeksi heidän taistelussaan maailmanherruudesta Saksaa vastaan, me kohtasimme joka askeleella heidän politiikkansa syvän vihamielisyyden meidän maattamme kohtaan. Kaikkein pisimmälle he menivät Suomen kysymyksessä, jota koskettelen alempana. Mutta viime kuukausina on ilmennyt aika paljon toisiakin tosiasioita, jotka osoittavat Ranskan ja Englannin politiikan vihamielisyyden Neuvostoliittoa kohtaan.

Riittää kun mainitsen, että Ranskan viranomaiset eivät keksineet mitään parempaa kuin järjestää kaksi kuukautta sitten poliisihyökkäyksen kauppälähetystöömme Pariisissa. Kauppälähetystössä toimeenpantu poliisitarkastus, kaikesta riidanaiheen etsiskelystä huolimatta, ei tuottanut minkäänlaisia tuloksia. Se vain saattoi häpeään tämän törkeän teon alkuunpanijat ja osoitti, ettei ollut minkäänlaista todellista aihetta tämän maattamme vastaan tähdätyyn vihamieliseen tekoon. Kuten näemme Ranskassa olevan täysivaltaisen edustajamme toveri Suritsin poiskutsumisen yhteydessä olevista seikoista, hakee Ranskan hallitus keinotekoista aihetta alleviivataksaan vihamielisyytensä Neuvostoliittoa kohtaan. Jotta olisi selvä, että Neuvostoliittoa eivät molempien maiden väliset suhteet kiinnosta enempää kuin Ranskaa, me kutsuimme toveri Suritsin pois täysivaltaisen edustajan tehtävistä Ranskasta.

Tahi katsokaa sellaisia esimerkkejä Neuvostoliittoa vastaan tähdätyistä teoista kuin oli englantilaisten sotalaivojen Kauko-Idässä toimeenpanema kaappaus, jonka uhriksi joutui kaksi meidän laivaamme, jotka olivat matkalla Vladivostokiin Amerikasta ja Kiinasta ostamassamme tavaralastissa. Jos lisäämme tähän sellaiset tosiasiat kuin kieltäytymisen Englannista tekemiemme vanhojen teollisuuskoneistolausten täyttämisestä, kauppaedustajistomme rahavarojen takavarikoinnin Ranskassa ja monet muut, niin englantilaisten ja ranskalaisten viranomaisten toimenpiteiden vihamielisyys Neuvostoliittoa kohtaan tulee näkyviin vielä selvemmin.

On ollut yrityksiä puolustella näitä meidän ulkomaan kaupallemme vihamielisiä tekoja sillä, että me Saksan kanssa tekemällämme kaupalla autamme viimemainittua sodassa Englantia ja Ranskaa vastaan. Ei ole vaikea tulla vakuutetuksi siitä, että nämä todistelut eivät maksa pennin pyöreätätkään. Tätä varten on verrattava Neuvostoliittoa esimerkiksi Romaniaan. On tunnettua, että puolet koko Romanian ulkomaan kauppavaihdosta muodostaa kauppa Saksan kanssa, ja Saksaan vietävien Romanian kotimaisten tuotteiden osuus sellaisissa tärkeimmissä tavaroissa kuin naftatuotteet ja vilja, on paljoka suurempi kuin Neuvostoliiton kotimaisten tuotteiden osuus meidän viennissämme Saksaan. Siitä huolimatta eivät Englannin ja Ranskan hallitukset ole ryhtyneet Romanian suhteen vihamielisiin tekoihin eivätkä katso mahdolliseksi vaatia Romanialta kaupankäynnin lopettamista Saksan kanssa. Kokonaan toisenlainen on

suhde Neuvostoliittoon. Näin ollen Englannin ja Ranskan vihamieliset teot Neuvostoliittoa kohtaan eivät ole selitettävissä Neuvostoliiton kauppavaihdolla Saksan kanssa, vaan sillä, että Englannin ja Ranskan hallitsevien piirien laskelmat maamme käyttämisestä sodassa Saksaa vastaan ovat menneet myttyyn ja siksi ne ajavat kostopolitiikkaa Neuvostoliittoa vastaan.

On lisättävä, että kaikki nämä vihamieliset teot Englannin ja Ranskan taholta pantiin täytäntöön siitä huolimatta, että Neuvostoliitto ei ole tähän asti ryhtynyt minkäänlaisiin epäystävällisiin tekoihin mainittuja maita vastaan. Neuvostoliiton tilille pannut mielikuvitukselliset suunnitelmat joihinkin Punaisen Armeijan sotaretkiin "Intiaan", "Itään" jne. ovat ilmeistä pötyä, että niin mielettömään jaaritukseen voivat uskoa vain ihmiset, jotka ovat kokonaan menettäneet järkensä. **(Naurua)**. Kysymys ei tietysti ole siitä. Kysymys on ilmeisesti siitä, että Neuvostoliiton noudattama puolueettomuuspolitiikka on epämieluisen englantilais-ranskalaisille hallitseville piireille. Sitä paitsi eivät heidän hermonsä nähtävästi ole täysin kunnossa. **(Naurua)**. He tahtovat tyrkyttää meille toista politiikkaa, vihamielisyyden ja sodan politiikkaa Saksaa vastaan, politiikkaa, joka antaisi heille mahdollisuuden käyttää Neuvostoliittoa imperialistisiin tarkoituksiin. Noiden herrojen olisi aika ymmärtää, että Neuvostoliitto ei ole ollut eikä tule milloinkaan olemaan vieraan politiikan välikappaleena, että Neuvostoliitto on aina ajanut ja tulee ajamaan omaa politiikkaansa, katsomatta siihen, miellyttääkö se muiden maiden herroja vaiko ei. **(Myrskysisiä, kauankestäviä suosionosoituksia)**.

Siirryn Suomen kysymykseen.

Mikä oli yli kolmen kuukauden aikana Suomessa käydyn sodan tarkoitus? Te tiedätte, että näiden tapahtumien tarkoituksena oli Neuvostoliiton luoteisten rajojen turvallisuuden takaaminen ja ennen kaikkea Leningradin turvallisuuden takaaminen.

Viime vuoden loka- ja marraskuun ajan Neuvostohallitus kävi neuvotteluja Suomen hallituksen kanssa ehdotuksista, joiden toteuttamista nykyisessä yhä enemmän, kärjistävissä kansainvälisessä tilanteessa me pidimme aivan välttämättömänä ja viivyttelyä sietämättömänä maamme turvallisuuden ja erikoisesti Leningradin turvallisuuden takaamiseksi. Näistä neuvotteluista ei tullut mitään Suomen edustajien vihamielisen kannan vuoksi. Kysymyksen ratkaiseminen siirtyi sotakentälle. Voidaan varmuudella sanoa, että jos Suomen suhteen ei olisi ollut ulkopuolista vaikuttamista, jos Suomen suhteen olisi eräiden kolmansien valtioiden taholta ollut vähemmän yllytystä Neuvostoliitolle vihamieliseen politiikkaan, niin Neuvostoliitto ja Suomi olisivat jo viime vuoden syksyllä tulleet sovintoon keskenään ja sota olisi vältetty.

Mutta siitä huolimatta, että Neuvostohallitus supisti mahdollisimman vähiin toivomuksensa, ei asiaa onnistuttu päättämään diplomaattista tietä.

Nyt, jolloin sotatoimet Suomessa ovat päättyneet ja Neuvostoliiton sekä Suomen tasavallan välinen Rauhansopimus allekirjoitettu, pitää ja voidaan puhua Suomessa käydyn sodan merkityksestä kiistämättömien tosiasioiden pohjalla. Nämä tosiasiat taas puhuvat itse puolestaan. Nämä tosiasiat osoittavat, että Leningradin lähellä, koko Karjalan kannaksella, ulottuen 50-60 kilometrin syvyyteen, olivat Suomen viranomaiset rakentaneet monilukuisia ja vahvoja linnoitettuja rautabetoni- sekä graniitti- ja maasuojia tykistöineen ja konekivääreineen. Näiden suojien lukumäärä nousee moniin satoihin. Nämä sotilasvarustukset, varsinkin vahvat rautabetonisuojat maanalaisine yhdyskäytävineen, erikoisten tankkitorjuntahautojen ja graniittipylväiden ympäröimät suojat, joiden apuna olivat monilukuiset miinakentät, muodostivat yhdessä n.s. "Mannerheimin linjan", joka oli rakennettu asianomaisten ulkomaalaisten ammattimiesten johdolla "Maginot-linjan" ja

"Siegfried-linjan" malliin. On mainittava, että näitä varustuksia on pidetty meidän päiviimme saakka voittamattomana, s. o. sellaisina varustuksina, joita tähän saakka ei vielä yksikään armeija ollut murtanut. On myöskin todettava, että suomalaiset sotilasviranomaiset olivat koettaneet jo etukäteen muuttaa näillä seuduilla joka kylän aseilla, radioantenneilla, ja bensiinisäiliöillä varustetuksi linnakkeeksi. Monin paikoin etelä- ja itä-Suomessa aivan meidän rajoillemme saakka oli rakennettu strategisia rautatieratoja ja maanteitä, joilla ei ollut minkäänlaista taloudellista merkitystä.

Lyhyesti sanoen, sotatoimet Suomessa osoittivat, että Suomesta ja erikoisesti Karjalan kannaksesta oli jo vuoteen 1939 mennessä tehty valmis sotilaallinen tukialue kolmansien valtioiden hyökkäystä varten Neuvostoliiton kimppuun, Leningradin kimppuun.

Kiertämättömät tosiasiat ovat osoittaneet, että Suomen politiikan vihamielisyys, jonka kanssa jouduimme tekemisiin viime syksynä, ei ollut satunnainen ilmiö. Neuvostoliitolle vihamieliset voimat valmistivat Suomessa meidän maattamme ja ennen kaikkea Leningradia vastaan sellaisen sotilaallisen tukikohdan, jonka määrättyissä, Neuvostoliitolle epäsuotuisissa ulkopoliittisissa olosuhteissa piti suorittaa määrättyä osaa imperialistien ja heidän Suomessa olevien liittolaistensa neuvostovastaisten voimien suunnitelmissa.

Punainen Armeija mursi "Mannerheimin linjan" ja siten saavutti kunniaa ensimmäisenä armeijalla, joka mitä vaikeimmissa olosuhteissa raivasi tien täysin uudenaikaisen, laajan, vankan sotilaallisesti linnoitetun vyöhykkeen läpi, - sen lisäksi Punainen Armeija yhdessä Punaisen Laivaston kanssa löi murskaksi Leningradiin hyökkäämistä varten valmistetun suomalaisen sotatukikohdan ja teki myöskin lopun eräiden kolmansien maiden viime vuosina hautomista erinäisistä neuvostovastaisista suunnitelmista. **(Jatkuvia suosionosoituksia).**

Kuinka pitkälle on mennyt Suomen hallitsevien ja sotilaallisten piirien vihamielisyys maattamme kohtaan heidän valmistellessaan sotilaallista tukikohtaa Neuvostoliittoa vastaan, näkyy myös monilukuisista poikkeuksellisista barbaarisuutta ja petomaisuutta todistavista teoista, joita valkosuomalaiset ovat kohdistaneet haavoittuneisiin ja vankeuteen joutuneisiin puna-armeijalaisiin. Niinpä eräälläseudulla Laatokan pohjoispuolella, kun suomalaiset saivat saarroksiin meidän sairassuojamme, joissa oli 120 vaikeasti haavoittunutta, niin valkosuomalaiset tuhosivat heidät kaikki, polttivat osan, osa löydettiin ruhjotuin päin ja loput oli murhattu pistämällä tahi ampumalla. Huomattavalla osalla täällä kuten muillakin seuduilla tuhoutuneilla oli siitä huolimatta, että he jo olivat kuolettavasti haavoittuneet, ammunnan ja kiväärinperän iskuista jääneitä jälkiä päässä, ja osalla tuliaseilla surmatuista oli puukonjälkiä kasvoissa. Eräiltä ruumiista, joita löydettiin, oli hakattu päät pois, ja päitä ei löydetty. Valkosuomalaisten käsiin joutuneita sairaanhoitajattaria oli kohdeltu häpäisemällä heitä erikoisella tavalla ja uskomattomalla petomaisuudella. Eräissä tapauksissa oli surmattujen ruumiit asetettu puuta vasten jalat ylöspäin. Kaikki tämä barbaarimaisuus ja lukemattomat petomaisuudet ovat tuloksia siitä politiikasta, jota Suomen valkokaartilais herrat ovat harjoittaneet pyrkiessään lietsomaan kansansa keskuudessa vihaa maattamme kohtaan.

Sellaisilta näyttävät "länsimaisen sivistyksen" suomalaisten puolustajien kasvot.

Ei ole vaikeaa nähdä, että Suomessa ei tapahtunut yhteenotto pelkästään suomalaisten sotajoukkojen kanssa. Ei, asia oli täällä hieman monimutkaisempi. Täällä ei tapahtunut meidän joukkojemme yhteenotto pelkästään suomalaisten sotajoukkojen kanssa, vaan useiden maiden imperialistien yhdistyneiden voimien kanssa, siihen luettuna Englannin, Ranskan ja muiden maiden imperialistit, jotka auttoivat Suomen porvaristoa kaikenlaisilla aseilla ja erikoisesti tykistöillä ja lentokoneilla sekä myöskin miehillään "vapaaehtoisten" varjolla, kullallaan ja kaikenlaisilla varusteillaan, sekä kaikkialla maailmassa käymällä vimmattulla

agitatiolla kaikenlaisen sodanlietsannon puolesta Neuvostoliittoa vastaan. Tähän on lisättävä, että Neuvostoliiton vihollisten raivonulvonnassa ovat koko ajan erottautuneet II Internationalen kaikenkaltaisten prostituoitujen "sosialistien" vikisevät äänet (**hilpeätä vilkastumista salissa**), kaikkien sellaisten kuin Attlee ja Blum, Citrine ja Jouhaux, Tranmael ja Höglund - noiden pääoman kätyrien, jotka ovat lopullisesti myyneet itsensä sodanlietsojille.

Englannin pääministeri Chamberlain, esiintyessään maaliskuun 19 päivänä alahuoneessa, ei ainoastaan ilmaissut kiukkuista valitteluaan sen johdosta, ettei ole onnistunut estää sodan päättymistä Suomessa, paljastaen samalla koko maailman nähtäväksi "rauhaarakastavan" imperialistisen sielunsa nurjan puolen (**naurua**), vaan tekipä hän eräänlaisen selostuksentapaisenkin siitä, kuinka ja millä nimenomaan Englannin imperialistit pyrkivät auttamaan sodanlietsomista Suomessa Neuvostoliittoa vastaan. Chamberlain esitti luettelon sotatarvikkeista, jotka oli luvattu ja lähetetty Suomeen: lentokoneita oli luvattu 152, lähetetty 101; tykkeitä oli luvattu 223, lähetetty 114; ammuksia oli luvattu 297 tuhatta, lähetetty 185 tuhatta; Vickersin kanuunoita oli luvattu 100, lähetetty 100, lentopommeja oli luvattu 20.700, lähetetty 15.700; tankkitorjuntamiinoja oli luvattu 20.000, lähetetty 10.000 jne. Chamberlain kertoi kainostelematta siitä, että "valmisteluja retkikunnan lähettämiseksi suoritettiin äärimmäisenä nopeudella, ja 100 tuhatta miestä käsittävä retkikunta oli lähtövalmiina maaliskuun alussa - kaksi kuukautta ennen sitä hetkeä, jonka Mannerheim oli määrännyt niiden Suomeen saapumiselle... Näiden sotajoukkojen ei pitänyt olla viimeisiä".

Sellaiselta näyttää käytännössä "rauhaarakastava" englantilainen imperialisti omienkin tunnustuksensa mukaan.

Mitä tulee Ranskaan, niin Ranskan sanomalehdistön tietojen mukaan sieltä lähetettiin Suomeen 179 lentokonetta, 472 tykkiä, 795.000 tykinammusta, 5.100 konekivääriä, 200.000 käsigranaattia jne. Maaliskuun 11 päivänä Ranskan silloinen pääministeri Daladier selitti edustajakamarissa, että "Ranska on esiintynyt niiden maiden johdossa, jotka ovat suostuneet hankkimaan sotatarvikkeita Suomelle, ja erikoisesti Ranska on Helsingin pyynnöstä lähettänyt juuri Suomeen kaikkein nykyaikaisimpia pommituskoneita". Daladier selitti, että "helmikuun 26 päivästä alkaen ranskalaisten sotajoukkojen retkikunta on ollut, varustettuna ja valmiina. Huomattava määrä laivoja on lähtövalmiina Englannin kanaalin ja Atlannin rannikon kahdessa suuressa satamassa". Daladier selitti myöskin, että liittolaiset "tulevat Suomen avuksi kaikin luvatuin voimin".

Nämä Neuvostoliitolle vihamieliset Daladierin selitykset puhuvat itse puolestaan. Ei kuitenkaan ole tarpeellista pysähtyä näihin vihamielisiin selityksiin, koska niissä ei enää näy olevan täysin selkeää ajatuksen juoksua. (**Hilpeää vilkastumista salissa**).

On mainittava vielä Ruotsin osanotosta Suomen sotaan. Ruotsin kaikissa lehdissä kierrelleiden tietojen mukaan Ruotsi on toimittanut Suomen käytettäväksi sodan aikana Neuvostoliittoa vastaan "vissin määrän lentokoneita, jotka muodostivat noin viidennen osan Ruotsin kaikista silloisista lentovoimista". Ruotsin sotaministerin selityksen mukaan suomalaiset saivat Ruotsista 84.000 kivääriä, 575 konekivääriä, yli 300 tykkiä, 300 tuhatta granaattia, 50 miljoonaa kiväärinpanosta. Kaikki nämä tarvikkeet olivat ministerin selityksen mukaan uusinta mallia.

Myöskään Italia ei jäänyt jälkeen lietsossaan sotaa Suomessa. Esimerkiksi, se lähetti Suomeen 50 sotilaslentokonetta.

Suomi sai sotilaallista apua myöskin "rauhanrakkaudelle" niin uskollisista Amerikan Yhdysvalloista. (**Yleistä naurua**).

Suomeen ainoastaan sodan aikana muista maista lähetettyjen kaikenlaisten aseiden yhteinen määrä oli epätäydellisten tietojen mukaan: lentokoneita ainakin 350, tykkejä noin 1.500, yli 6.000 konekivääriä, noin 100 tuhatta kivääriä, 650.000 käsigranaattia, 2.500.000 ammusta, 160.000.000 kiväärinpanosta ja vielä paljon muuta.

Ei ole tarpeellista esittää muita tosiasioita, jotka vahvistavat, että Suomessa ei tapahtunut pelkästään meidän yhteenottomme suomalaisten sotajoukkojen kanssa, vaan yhteenotto useiden Neuvostoliitolle vihamielisimpäin imperialististen maiden yhdistyneiden voimien kanssa. Murskaton nämä vihollisten yhdistyneet voimat Punainen Armeija ja Punainen Laivasto kirjoittivat historiaansa uuden mainehikkaan sivun ja osoittivat, että uljuuden, uhrautuvaisuuden ja sankaruuden lähde meidän kansassamme on ehtymätön. **(Myrskyisiä suosionosoituksia).**

Sota Suomessa vaati niin meiltä kuin suomalaisiltakin suuria uhreja. Yleisesikuntamme laskujen mukaan on kaatuneiden ja haavoihinsa kuolleiden luku meidän puolellamme 48.745, siis hieman alle 49.000 henkilöä ja haavoittuneiden luku on 158.863 henkilöä. Suomalaisten puolelta tehdään yrityksiä heidän uhriensa vähentämiseksi, mutta suomalaisten uhrin ovat huomattavasti suuremmat kuin meidän. Yleisesikuntamme varovaisimpien laskelmien mukaan suomalaisilla on kaatuneiden luku ainakin 60 tuhatta, ottamatta lukuun haavoihinsa kuolleita, ja haavoittuneiden luku on ainakin 250.000. Pitäen siis lähtökohtana sitä, että Suomen armeijan lukumäärä on ollut ainakin 600 tuhatta miestä, on todettava, että Suomen armeija menetti kuolleina ja haavoittuneina yli puolet miesluvustaan.

Sellaiset ovat tosiasiat.

Jää vielä kysymys, miksikä sitten Englannin ja Ranskan vieläpä eräiden muidenkin maiden hallitsevat piirit osallistuivat niin aktiivisesti tähän sotaan Suomen puolella Neuvostoliittoa vastaan. On tunnettua, että Englannin ja Ranskan hallitukset tekivät epätoivoisia ponnistuksia estääkseen sodan päättymisen ja rauhan palauttamisen Suomessa, vaikkakaan minkäänlaiset velvoitukset eivät sido niitä Suomeen. On myöskin tunnettua, että Ranska, vaikka sillä oli keskinäisavun sopimus Tshekko-Slovakian kanssa, ei aikoinaan tullut Tshekko-Slovakian avuksi. Mutta Suomelle sekä Ranska että Englanti suorastaan tyrkyttivät sotilaallista apuaan, kunhan vaan olisivat saaneet estettyä sodan päättymisen ja rauhan palauttamisen Suomen ja Neuvostoliiton välillä. Palkatut kynäilijärosvot - kaikenkaltaiset kirjailijat, jotka olivat spesialisoituneet sanomalehtipetkutukseen ja huiputukseen, koettavat selittää englantilaisten ja ranskalaisten piirien moisen menettelyn sillä, että ne pitävät erikoista huolta "pienistä kansoista". Mutta tämän Englannin ja Ranskan politiikan selittäminen sillä, että ne pitäisivät erikoista huolta pienen valtion eduista, on yksinkertaisesti naurettavaa. Sen selittäminen Kansainliiton sitoumuksilla, joka liitto muka vaati jäsentensä puolustamista, ei myöskään ole kovin henkevä.

Todellakin, ei ole kulunut vielä vuottakaan siitä, kun Italia anasti ja tuhosi riippumattoman Albanian, joka oli Kansainliiton jäsen. Ja miten kävi? Esiintyivätkö Englanti ja Ranska Albanian puolesta, korottivatko ne vaikkapa vain heikon äänen Italian anastamistoimia vastaan tämän alistaessa väkivalloin valtaansa Albanian, välittämättä sen väestöstä, joka oli yli miljoonan henkilöä, ja kiinnittämättä huomiota siihen, että Albania on Kansainliiton jäsen? Ei, ei Englannin eikä Ranskan hallitus, eivät Amerikan Yhdysvallat eikä Kansainliitto, joka oli menettänyt kaiken arvovaltansa sen tähden, että siinä isännöivät samaiset englantilaiset ja ranskalaiset imperialistit, liikauttaneet edes sormeaankaan tämän tapahtuman johdosta. Nämä pienten kansojen "suojelijat", nämä Kansainliiton jäsenten oikeuksien "puolustajat" eivät kokonaisen 12 kuukauden kuluessa saaneet päättäväisyyttä ottaa Kansainliiton käsiteltäväksi kysymystä Italian suorittamasta Albanian anastuksesta, joka tapahtui jo viime vuoden

huhtikuussa. Vieläkin enemmän, ne tosiasiallisesti siunasivat tämän anastuksen. Suomen tukemista Neuvostoliittoa vastaan Englannin ja Ranskan hallitsevien piirien taholta ei voida siis ensinkään selittää pienten kansojen puolustamisella eikä Kansainliiton jäsenten oikeuksien puolustamisella. Tämä tukeminen saa selityksen siitä, että Suomessa Englannin ja Ranskan hallitsevilla piireillä oli valmis sotilaallinen tukikohta hyökkäyksen varalta Neuvostoliittoa vastaan, mutta Albanialla ei ollut sellaista sijaa niiden suunnitelmissa. Itseasiassa pienten kansojen oikeudet ja edut ovat vaihtorahaa imperialistien käsissä.

Englannin imperialistien johtava lehti "Times", samoin kuin Ranskan imperialistien johtava lehti "Temps", puhumattakaan enää muista englantilaisista ja ranskalaisista porvarilehdistä, ovat viime kuukausien aikana kehottaneet avoimesti interventioon Neuvostoliittoa vastaan välittämättä vähääkään siitä, että yhdeltä puolen Englannin ja Ranskan ja toiselta puolen Neuvostoliiton välillä vallitsevat niin sanotut normaaliset diplomaattiset suhteet. Samaan sävyyn näiden johtavien porvarilehtien kanssa ja vieläpä niiden edellekin kiirehtien esiintyy puheineen nykyisin jokaiseen "säädyllyiseen" porvarilliseen valtioon rakennetun lakeijatuvan väki, Englannissa Attleen tapaiset ja Ranskassa Blumin tapaiset "sosialistit", jotka osoittivat niin kovin suurta intoa sodan lietsomisessa ja edelleen laajentamisessa. Englannin ja Ranskan imperialistisen lehdistön ja näiden "sosialististen" säestäjien esiintymisissä kuuluu sen saman sosialistista valtiota vihaavan, raivostuneen imperialismin ääni, joka on meille tuttu Neuvostoliiton olemassaolon ensi päivästä asti. Jo vuoden 1919 huhtikuun 17 päivänä englantilainen "Times" kirjoitti:

"Jos katsomme kartalle, niin huomaamme, että Petrogradiin päästään parhaiten Itämeren maiden kautta ja että lyhyin ja helpoin tie sinne johtaa Suomen kautta, jonka rajat ovat kaikkiaan noin 30 mailin päässä Venäjän pääkaupungista. Suomi on Petrogradin avain, ja Petrograd on Moskovan avain".

Jos oli tarpeellista saada jonkinlaisia todistuksia siitä, että Englannin ja Ranskan imperialistit eivät tähän mennessä ole luopuneet tämänkaltaisista mielipuolisista suunnitelmista, niin viimeisten Suomen tapahtumien jälkeen kaikki epäselvyydet tämän suhteen ovat poistuneet. Vastaavanlaiset suunnitelmat ovat uudelleen romahtaneet, joskaan ne eivät romahtaneet sen tähden, että neuvostovastaisilta voimilta Englannissa ja Ranskassa olisi puuttunut intoa, eikä pelkästään senkään tähden, että Suomen ja myöskin Ruotsin ja Norjan johtavat piirit viime hetkellä osoittivat vihdoinkin jonkun verran järkevyyttä. Nämä suunnitelmat romahtivat Punaisen Armeijan, erikoisesti Karjalan kannaksella saavuttamien loistavien voittojen johdosta. **(Suosionosoituksia)**. Mutta me emme unohda, että viimeaikaiset tapahtumat muistuttivat uudelleen meille kaikille, että on välttämätöntä edelleenkin lujittaa järkähtämättömästi Punaisen Armeijamme ja maamme koko puolustuslaitoksen mahtia. **(Äänekkäitä ja kauankestäviä suosionosoituksia)**.

Helmikuun alussa suomalaiset asettivat käytännöllisesti kysymyksen sodan lopettamisesta Suomessa. Ruotsin hallituksen kautta me saimme tietää, että Suomen hallitus haluaisi tietää ehdoistamme, joiden pohjalla voidaan lopettaa sota. Ennen tämän kysymyksen ratkaisua me käännyimme Suomen Kansanhallituksen puoleen, saadaksemme tietää sen mielipiteen asiasta. Kansanhallitus oli sitä mieltä, että verenvuodatuksen lopettamiseksi ja Suomen kansan aseman helpottamiseksi olisi suhtauduttava myönteisesti ehdotukseen sodan lopettamisesta. Tällöin me esitimme ehdot, jotka Suomen hallitus pian hyväksyi. Minun on lisättävä, että viikon kuluttua suomalaisten kanssa alkaneiden neuvottelujen jälkeen Englannin hallitus ilmaisi myös haluavansa saada selville mahdollisuudet esiintyä välittäjänä neuvotteluissa muka sodan lopettamiseksi Suomessa **(naurua)**, mutta kun Englannissa oleva täysivaltainen edustajamme toveri Maiski selosti Lontoolle vastaavat ehdotuksemme, jotka Suomi on sittemmin täydellisesti hyväksynyt, niin Englannin hallitus ei halunnut myötävaikuttaa sodan

lopettamiseen ja rauhan palauttamiseen Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Siitä huolimatta saatiin sopimus Neuvostoliiton ja Suomen välillä pian aikaan. Sopimuksen tulokset sotatoimien lopettamisesta ja rauhan palauttamisesta ovat esitetyt maaliskuun 12 päivänä allekirjoitetussa Rauhansopimuksessa. Tämän yhteydessä Kansanhallitus otti esille kysymyksen toimintansa lakkauttamisesta, minkä se toteuttikin.

Te tunnette Rauhansopimuksessa määritellyt ehdot. Tämän Sopimuksen perusteella on muutettu Suomen [etelä- ja osittain itärajoja](#). Koko Karjalan kannas, Viipuri ja Viipurinlahti, Laatokan läntinen ja pohjoinen rannikko, Käkisalmi ja Sortavala ovat siirtyneet Neuvostoliitolle. Kantalahden kohdalla, jossa Suomen raja kulki erittäin lähellä Muurmännin rautatietä, on siirretty rajaa ulommalle. Pohjoisessa ovat Neuvostoliitolle siirtyneet pienet osat Suomelle kuuluneista [Kalastajasaarennosta ja Keskisaarennosta](#) sekä Suomen lahdella tunnettu saariryhmä, niiden joukossa Suursaari. Sitäpaitsi Neuvostoliitolle siirtyi vuokraehdoilla 9 miljoonan Suomen markan vuotuismaksuilla 30 vuodeksi [Hangon niemimaa](#) siihen liittyvine saarineen, missä tullaan rakentamaan meidän sotameritukiasemamme, Suomen lahteen pääsyn suojaamiseksi hyökkäyksiltä. Sitäpaitsi sopimus helpottaa tavaroiden läpikulkua Ruotsille, Norjalle ja Neuvostoliitolle. Samanaikaisesti rauhansopimus edellyttää molemminpuolista pidättäytymistä kaikenlaisista hyökkäilyistä toisiaan vastaan ja kieltäytymisen osallistumasta toisilleen vihamielisiin liittoutumiin.

Englantilais-ranskalaisessa lehdistössä on ollut yrityksiä esittää Neuvostoliiton ja Suomen välinen sopimus ja nimenomaan Karjalan kannaksen siirtyminen Neuvostoliitolle Suomen itsenäisyyden "hävittämisenä". Tämä on tietysti mielettömyyttä ja pelkkää lorua. Suomi on vielä nykyäänkin alueellaan neljä kertaa suurempi kuin Unkari ja yli kahdeksan kertaa suurempi kuin Sveitsi. Jos ei kukaan epäile sitä, että Unkari ja Sveitsi ovat riippumattomia valtioita, niin kuinka voidaan epäillä sitä, että Suomi on itsenäinen ja suvereeninen?

Samassa englantilais-ranskalaisessa lehdistössä kirjoitettiin, että Neuvostoliitto haluaa muuttaa Suomen yksinomaan Itämeren valtioksi. On ymmärrettävää, että tämäkin on tyhmyyttä. Riittää kun mainitsemme, että Neuvostoliitto, valloitettuaan sodan aikana Jäämeren rannikolla sijaitsevan Petsamon alueen, vapaaehtoisesti palautti sen Suomelle, koska katsoi välttämättömäksi jättää Suomelle jäätymättömän valtamerisataman. Tästä seuraa, että me pidämme Suomea ei ainoastaan Itämeren maana, vaan myöskin pohjoismaana.

Totuus ei ole näissä englantilais-ranskalaisten lehtien keksinnöissä, noiden lehtien, jotka ovat saavuttaneet suuren kätevyuden neuvostovastaisessa valhepropagandassa. Totuus on toisaalla, nimittäin siinä, että Neuvostoliitto, murskattuaan Suomen armeijan ja omaten täyden mahdollisuuden valloittaa koko Suomen, ei tehnyt tätä eikä vaatinut minkäänlaisia sotakorvauksia, kuten olisi menetellyt mikä hyvänsä toinen valta, vaan rajoitti omat toivomuksensa mahdollisimman vähiin, osoittaen täten jalomielisyyttä Suomea kohtaan.

Mikä on rauhansopimuksen perustarkoitus? Se, että se asianvaatimalla tavalla takaa Leningradin, Muurmanskin ja Muurmännin rautatien turvallisuuden. Tällä kertaa me emme voineet rajoittua yksistään niihin toivomuksiin, jotka me esitimme viime vuoden syksyllä ja joiden hyväksyminen Suomen taholta olisi merkinnyt sodan välttämistä. Sen jälkeen kun vuodatettiin - ei meidän syystämme - sotilaidemme verta ja me tulimme vakuutetuiksi siitä, kuinka pitkälle Suomen hallituksen politiikan vihamielisyys Neuvostoliittoa vastaan on mennyt, meidän piti asettaa kysymys Leningradin turvallisuudesta varmemmalle perustalle ja sitäpaitsi meidän oli asetettava kysymys Muurmännin rautatien ja Muurmanskin turvallisuudesta, sillä Muurmansk on ainoa jäätymätön valtamerisatamamme Lännessä ja sillä on sen vuoksi erittäin suuri merkitys ulkomaan kaupallemme ja yleensä Neuvostoliiton yhteydelle muiden maiden kanssa. Mitään muita päämääriä paitsi Leningradin, Muurmanskin

ja Muurmannin rautatien turvallisuuden takaamista me emme rauhansopimuksessa asettaneet. Sen sijaan me katsoimme välttämättömäksi ratkaista tämän tehtävän varmasti ja perusteellisesti. Rauhansopimuksen lähtökohtana on Suomen valtiollisen riippumattomuuden periaatteen tunnustaminen, sen ulko- ja sisäpolitiikan itsenäisyyden tunnustaminen sekä samanaikaisesti Leningradin ja Neuvostoliiton luoteisten rajojen turvallisuuden takaamisen välttämättömyys.

Näin ollen asettamamme päämäärä on saavutettu ja me voimme lausua täydellisen tyytyväisyytemme Suomen kanssa tehtyyn sopimukseen. **(Suosionosoituksia).**

Tästä lähtien poliittiset sekä taloudelliset suhteemme Suomen kanssa palautuvat täydellisesti. Hallitus lausuu vakaumuksenaan, että Neuvostoliiton ja Suomen välillä tulevat kehittymään normaaliset hyvät naapuruussuhteet.

Täytyy kuitenkin varoittaa vastasolmitun Rauhansopimuksen rikkomisyrytyksistä, joita jo tehdään Suomen, sekä myöskin Ruotsin ja Norjan eräiden piirien taholta puolustusliiton solmiamisen varjolla niiden kesken. Norjan stortingin puheenjohtajan herra Hambron hiljattain pitämän puheen valossa, jossa viitaten historiallisiin esimerkkeihin kehoitettiin Suomea "valloittamaan takaisin maansa rajat" ja selitettiin, että sellainen rauha, joka on solmittu Neuvostoliiton ja Suomen välillä "ei voi kestää kauan" - tämän ja tämántapaisten puheiden valossa ei ole vaikea ymmärtää, että yritykset muodostaa niin kutsuttu "puolustusliitto" Suomen, Ruotsin ja Norjan välillä ovat tähdätyt Neuvostoliittoa vastaan ja että näitä yrityksiä lietsotaan järjettömällä sotilaallisen revanssin ideologialla. Tuollaisen sotaliiton muodostaminen Suomen osanotolla ei olisi ainoastaan Rauhansopimuksen 3 kohdan vastainen, joka kieltää sopimuspuolla osallistumasta toisilleen vihamielisiin liittoutumiin, vaan se olisi myöskin koko Rauhansopimuksen vastainen, jossa on kiinteästi määritelty Neuvostoliiton ja Suomen välinen raja. Uskollisuus tälle sopimukselle on yhteensoveltumaton Suomen osallistumisen kanssa sotilaalliseen revanssiliittoon Neuvostoliittoa vastaan. Ruotsin ja Norjan osallistuminen tuollaiseen liittoon merkitsisi näiden maiden luopumista noudattamastaan puolueettomuuspolitiikasta ja niiden siirtymistä uuteen ulkopoliittikkaan, josta Neuvostoliitto ei voisi olla tekemättä vastaavia johtopäätöksiään.

Omalta kohdaltaan hallitus katsoo, että Neuvostoliitolla ei ole kiistakysymyksiä Ruotsin eikä Norjan kanssa ja että Neuvostoliiton ja Ruotsin sekä Neuvostoliiton ja Norjan välisten suhteiden tulee kehittyä ystävyyden pohjalla. Neuvostovastaisissa tarkoituksissa levitetyt huhut, että Neuvostoliitto muka vaatii satamia Skandinavian länsirannikolla, että se vaatii Narvikia jne., ovat sellaista pötyä, että se ei kaipaa edes kumoamista. Herrojen "sosialistien" - sellaisten kuin Höglund Ruotsissa ja Tranmael Norjassa - yritykset pilata näiden maiden suhteita Neuvostoliittoon on leimattava ulkomaisten kapitalistien lahjomien ja oman kansansa edut kavaltaneiden petteureiden ja työväenluokan pahimpien vihollisten työksi.

Rauhansopimuksen solmiaminen Suomen kanssa vie päätökseen sen tehtävän toteuttamisen, joka asetettiin viime vuonna Neuvostoliiton turvallisuuden takaamiseksi Itämeren puolella. Tämä sopimus on välttämätön täydennys kolmeen keskinäisen avunannonsopimukseen, jotka on solmittu Eestin, Latvian ja Liettuan kanssa. Näiden keskinäisen avunannon sopimusten solmiamisesta kuluneen puolen vuoden kokemusten perusteella voidaan tehdä täysin selvät myönteiset johtopäätökset sopimuksista Itämerenmaiden kanssa. On myönnettävä, että Neuvostoliiton sopimukset Eestin, Latvian ja Liettuan kanssa ovat edistäneet niin Neuvostoliiton kuin myöskin Eestin, Latvian ja Liettuan kansainvälisten asemien lujittumista. Vastoin Neuvostoliitolle vihamielisten imperialististen piirien pelotteluja ei Eestin, Latvian eikä Liettuan valtiollinen riippumattomuus ja poliittinen itsenäisyys missään määrin kärsinyt, mutta näiden maiden taloudelliset suhteet Neuvostoliiton kanssa alkoivat huomattavasti

laajeta. Sopimusten täyttäminen Eestin, Latvian ja Liettuan kanssa tapahtuu tyydyttävästi ja luo edellytykset Neuvostoliiton ja näiden valtioiden välisten suhteiden parantumiselle edelleenkin.

Viime aikoina on ulkomaiden lehdistössä kiinnitetty poikkeuksellisen suurta huomiota kysymykseen Neuvostoliiton ja sen etelärajoilla, erittäinkin Taka-Kaukasian rajoilla sijaitsevien naapurimaiden, samoin kuin Neuvostoliiton ja Romanian keskinäisistä suhteista. Tarvitseeko todistella, että hallitus ei näe minkäänlaisia perusteita suhteiden huonontamiselle naapureittemme kanssa etelässäkään. Tosin nyt Syyriassa ja yleensä Läheisessä Idässä luodaan suurella ja epäilyttävältä touhulla englantilais-ranskalaisia, etupäässä siirtomaa-armeijoita kenraali Veygandin johdolla. Meidän täytyy valppaina seurata yrityksiä käyttää näitä siirtomaajoukkoja ja muita sotajoukkoja Neuvostoliitolle vihamielisiin tarkoituksiin. Kaikki tämäntapaiset yritykset herättäisivät meidän puoleltamme vastatoimenpiteitä hyökkääjiä vastaan, joten tällaisen tulella leikittelyn vaaran täytyy olla aivan silmännähtävän Neuvostoliitolle vihamielisisille valloille ja niille meidän naapureillemme, jotka osoittautuvat tämän hyökkäyspolitiikan välikappaleiksi Neuvostoliittoa vastaan. **(Suosionosoituksia).** Mitä sitten tulee suhteisiimme Turkkiin ja Iraniin, niin meidän välillämme voimassa olevat hyökkäämättömyyssopimukset ja Neuvostoliiton järkähtämätön pyrkimys noudattaa tästä johtuvia molemminpuolisia sitoumuksia määrittelevät ne. Suhteemme Iraniin taloudellisella alalla on säännöstelty juuri äskettäin solmitulla Neuvostoliiton ja Iranin välisellä kauppasopimuksella.

Mainitsemitani eteläisistä naapurivaltioista meillä ei ole hyökkäämättömyyssopimusta Romanian kanssa. Tämän selittää se, että välillämme on olemassa ratkaisematon riitakysymys, kysymys Bessarabiasta, jonka anastusta Romanian taholta Neuvostoliitto ei milloinkaan ole tunnustanut. vaikka se ei myöskään milloinkaan ole asettanut kysymystä Bessarabian palauttamisesta sodan avulla. Näin ollen ei ole mitään syytä myöskään Neuvostoliiton ja Romanian välisten suhteiden minkäänlaiseen huonontumiseen. Meillä ei tosin pitkään aikaan ole ollut täysivaltaista edustajaa Romaniassa, ja hänen tehtäviään suorittaa asianhoitaja. Mutta tämä johtuu äskeisessä menneisyydessä sattuneista omalaatuisista seikoista. Jos koskettelemme tätä kysymystä, on muistettava Romanian viranomaisten sopimattomasta menettelystä Neuvostoliiton lähettilään tehtäviä Romaniassa täyttäneen Butenkon suhteen v. 1938. Kuten tunnettua, Butenko katosi silloin jotenkin salaperäisesti ei vain lähetystöstä, vaan myöskin Romaniasta, eikä Neuvostohallituksen ole onnistunut saada mitään varmaa tietoa tästä katoamisesta, vaan meidän pitäisi muka uskoa, että mitkään Romanian viranomaiset eivät olisi yhteydessä tämän skandaaliluontoisen rikosjutun kanssa. Puhumattakin on selvä, että sivistysvaltiossa, ja yleensä jonkun verran hyvinjärjestetyssä maassa ei moisilla ilmiöllä voi olla sijaa. Tämän jälkeen on ymmärrettävissä viivytykset Neuvostoliiton lähettilään määräämisessä Romaniaan. On kuitenkin luultavaa, että Romania ymmärtää sellaisten tapausten olevan sietämättömiä.

Suhteissamme Japaniin olemme saaneet ratkaistuksi eräitä kysymyksiä, joskin erinäisin vaikeuksin. Tätä osoittaa viime vuoden joulukuun 31 p:nä solmittu Neuvostoliiton ja Japanin välinen kalastussopimus tälle vuodelle sekä myöskin Japanin suostumus viimeisen maksuerän suorittamiseen Itä-Kiinan rautatiestä, maksuerän, jonka maksamista Japani kauan viivytteli. Siitä huolimatta ei voida ilmaista suurta tyydytystä meidän suhteidemme johdosta Japaniin. Niinpä tähän saakka, huolimatta pitkäaikaisista neuvotteluista Neuvostoliiton ja Mongolian yhdeltä puolen sekä Japanin ja Mandshurian toisaalta edustajien välillä, on jäänyt ratkaisematta tärkeä kysymys rajan määräämisestä viime vuonna sattuneen sotilaallisen yhteenoton alueen eräällä osalla. Japanilaiset viranomaiset asettavat yhä edelleenkin esteitä Itä-Kiinan rautatiestä Japanin suorittaman viimeisen maksun normaalille käytölle. Useissa tapauksissa on japanilaisten viranomaisten suhtautuminen neuvostoelinten työntekijöihin

Japanissa ja Mandshuriassa aivan epänormaalisti. Japanissa on vihdoinkin ymmärrettävä, että Neuvostoliitto ei missään tapauksessa salli etujensa loukkaamista. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)** Neuvostoliiton ja Japanin väliset suhteet voivat kehittyä tyydyttävästi vain silloin, kun ne ymmärretään tällä tavalla.

Kun on puhe Japanista, sanon pari sanaa eräästä kysymyksestä, joka ei oikeastaan kuulu asiaan. **(Hilpeää vilkastumista salissa).** Näinä päivinä eräs Japanin parlamentin edustaja esitti hallitukselleen seuraavanlaisen kysymyksen: "Eikö olisi harkittava, millä tavoin voitaisiin kertakaikkiaan lopettaa selkkaukset Neuvostoliiton ja Japanin välillä, ostamalla esimerkiksi Tyynen meren rannikon ja muita maaalueita". **(Äänekästä naurua).** Tämän kysymyksen esittänyt japanilainen parlamenttiedustaja, jota kiinnostaa neuvostoalueiden ostaminen, joita ei myydä **(naurua)**, on ainakin hauska mies. **(Naurua, suosionosoituksia).** Mutta typerillä kysymyksillään hän luullakseni ei nosta parlamenttinsa arvovaltaa. **(Naurua).** Mutta jos Japanin parlamentissa ollaan niin kovasti innostuneita kaupantekoon, niin eivätkö tuon parlamentin edustajat ottaisi myydäkseen etelä-Sahalinia. **(Naurua, jatkuvia suosionosoituksia).** En epäile, etteikö Neuvostoliitossa löytyisi ostajia. **(Naurua, suosionosoituksia).**

Mitä tulee meidän suhteisiimme Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoihin, niin viimeaikoina ne eivät ole parantuneet, eivätkä kai ole huonontuneetkaan, jos ei oteta huomioon Neuvostoliittoa vastaan kohdistettua niinsanottua "moraalista embargoa" (vientikieltoa), jossa ei ole mitään järkeä, varsinkaan rauhan solmiamisen jälkeen Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Meidän tuontimme Yhdysvalloista on lisääntynyt viime vuoteen verrattuna. Se voisi lisääntyä vieläkin enemmän, jos Amerikan viranomaiset eivät asettaisi sille esteitä.

Tällainen on pääpiirteissään kansainvälinen tilanne viimeisten viiden kuukauden aikana sattuneiden tapahtumien yhteydessä.

Kaikesta ylläsanotusta näkyy, mitkä ovat nähdäksemme ulkopoliittikkamme päätehtävät nykyisessä kansainvälisessä tilanteessa.

Lyhyesti sanoen, meidän ulkopoliittikkamme tehtävät ovat rauhan turvaaminen kansojen välillä ja maamme turvallisuuden takaaminen. Johtopäätöksenä tästä on puolueettomuuden kanta ja pidättäytyminen osanotosta sotaan Euroopan suurimpien valtojen välillä. Tämä kanta perustuu meidän solmiamiimme sopimukseen ja se vastaa täydellisesti Neuvostoliiton etuja. Tämä kanta vaikuttaa samalla päättävästi sodan laajenemiseen ja lietsomiseen Euroopassa ja on sen vuoksi edullinen kaikille kansoille, jotka pyrkivät rauhaan ja huokailevat sodan aiheuttamien uusien suunnattomien kärsimysten johdosta.

Tehdessämme yhteenvedon viime ajoilta, me näemme, että maamme turvallisuuden takaamisen alalla me olemme saavuttaneet tänä aikana huomattavia menestyksiä. Tämäpä juuri raivostuttaaakin vihollisiamme. Me puolestamme uskoen omaan asiaamme, luottaen omiin voimiimme, tulemme kaikella johdonmukaisuudella horjumatta jatkamaan ulkopoliittikkaamme edelleenkin.

(Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia koko salissa. Edustajat nousevat seisomaan).

Rapport om regeringens utrikespolitik

**av ordföranden för folkkommisariernas råd och folkkommisariern för utrikes
angelägenheter, kamrat V. M. Molotov på Sovjetunionens första Högsta Sovjets sjätte sessions
sammanträde den 29 mars 1940.**

Kamrater deputerade!

Sedan Högsta Sovjetens senaste session har det gått fem månader. Under denna korta period har det försiggått händelser av den allra största betydelse för de internationella förhållandenas utveckling. I detta sammanhang måste man på Högsta Sovjetens nuvarande session betrakta de frågor, som hör till vår utrikespolitik.

De senaste händelserna i det internationella livet måste man framförallt betrakta i belysning av det krig, som utbröt i Central-Europa i höstas. I kriget mellan det engelsk-franska blocket och Tyskland har det hittills inte förekommit några större slag, det har begränsats till enskilda sammandrabbningar huvudsakligen på sjön men också i luften. Det är dock bekant, att Tysklands strävanden till fred, vilka kommit till uttryck så sent som i slutet av förra året, blivit avvisade av Englands och Frankrikes regeringar, och av denna anledning har förberedelserna för krigets utbredning från båda sidor ytterligare skärpts.

Tyskland, som under den senaste tiden omfattar inemot 80 miljoner tyskar och fört några grannstater under sitt välde samt på många sätt stärkt sitt militära läge, blev som synes en farlig konkurrent till de främsta imperialistiska makterna i Europa — England och Frankrike. Därför förklarade de Tyskland krig under förevändning att uppfylla sina förpliktelser gentemot Polen. Nu framstår det särskilt klart, hur avlägsna dessa stormaktsregeringars verkliga mål är från intressena att försvara det sönderfallna Polen eller Tjeckoslovakien. Detta framgår redan därav, att Englands och Frankrikes regeringar förkunnar Tysklands krossande och sönderdelning vara deras mål i detta krig, även om dessa mål inför folkmassorna alltjämt beslöjas med paroller om försvar av de ”demokratiska” länderna och de små folkens ”rättigheter”.

Eftersom Sovjetunionen inte ville understödja England och Frankrike vid genomförandet av deras imperialistiska politik gentemot Tyskland, så skärptes deras fientliga inställning gentemot Sovjetunionen ännu mera, vilket påtagligt åskådliggör hur djupt rotade klassynpunkterna är i imperialisternas fientliga politik mot den socialistiska staten. Det krig som utbröt i Finland var också de engelsk-franska imperialisterna beredda att taga till utgångspunkt för ett krig mot Sovjetunionen, varvid de för detta ändamål inte endast ville utnyttja Finland utan också de skandinaviska länderna — Sverige och Norge.

Sovjetunionens inställning till det krig, som pågår i Europa, är bekant. Sovjetunionens från början till slut fredsvänliga utrikespolitik har även här blivit till fullo ådagalagd. Sovjetunionen förklarade omedelbart att den intager en neutral inställning och har sedan oböjligt genomfört denna politik under hela den förflutna perioden.

Den tvära vändningen till det bättre i förhållandena mellan Sovjetunionen och Tyskland kom till uttryck i det icke-angreppsavtal, som undertecknades i augusti förra året. Dessa nya, goda förbindelser mellan Sovjetunionen och Tyskland ställdes på prov i samband med händelserna i före detta Polen och bevisade tillräckligt sin hållbarhet. Den redan då, i höstas, förutsedda utvecklingen av de ekonomiska förbindelserna kom till konkret uttryck redan genom de i augusti 1939 och

därefter i februari 1940 träffade handelsöverenskommelserna. Varuomsättningen mellan Tyskland och Sovjetunionen har börjat ökas på grundval av ömsesidiga ekonomiska fördelar och det finns grund för deras fortsatta utveckling.

Våra relationer med England och Frankrike har gestaltat sig något annorlunda. Eftersom Sovjetunionen inte önskade bli ett verktyg åt de engelsk-franska imperialisterna i deras kamp mot Tyskland om världshegemonin, har vi för varje steg stött på den djupa fientligheten i deras politik gentemot vårt land. Längst har denna sak drivits i Finlands-frågan, till vilken jag återkommer senare. Men under de senaste månaderna har det också givits många andra bevis på fientlighet i den franska och engelska politiken gentemot Sovjetunionen.

Det räcker att hänvisa till, att de franska myndigheterna inte kunde finna på något slugare än att för två månader sedan sätta igång en polisrazzia mot vår handelsrepresentation i Paris. Den i handelsrepresentationen företagna undersökningen gav trots all åstundan att söka gräl inga som helst resultat. Den endast skandaliserade upphovsmännen till detta fräcka dåd och bevisade att det inte fanns någon som helst verklig anledning till denna gentemot vårt land fientliga handling. Som framgår av omständigheterna i samband med återkallandet av vårt befullmäktigade sändebud i Frankrike, kamrat Suritz, söker franska regeringen konstlade förevändningar för att framhålla sin ovänskap gentemot Sovjetunionen. För att det skall stå klart, att Sovjetunionen inte har större intresse än Frankrike av förbindelserna mellan de båda länderna, återkallade vi kamrat Suritz från posten som befullmäktigat sändebud i Frankrike.

Eller låt oss ta sådana exempel på gentemot Sovjetunionen fientliga handlingar som att engelska krigsfartyg i Fjärran östern kapat två av våra ångare, som gick till Vladivostok med varor, vilka vi köpt i Amerika och Kina. Om man till detta fogar sådana fakta, som Englands vägran att effektuera våra gamla beställningar av maskiner.

För vår industri, beslagtagandet av penningsummor från vår handelsrepresentation i Frankrike och mycket annat, så framstår de engelska och franska myndigheternas fientliga handlingssätt gentemot Sovjetunionen ännu tydligare.

Man har försökt att rättfärdiga dessa gentemot vår utrikeshandel fientliga handlingar med att vi genom vår handel med Tyskland hjälper detta land i kriget mot England och Frankrike. Man kan lätt övertyga sig om, att dessa argument inte är värda ett ruttet lingon. Man kan bara jämföra Sovjetunionen med t. ex. Rumänien. Det är bekant att hälften av Rumäniens hela handelsomsättning med utlandet utgöres av handel med Tyskland, varvid Rumänien exporterar många gånger större del av sin nationalproduktion till Tyskland, t. ex. i fråga om sådana viktiga varor som oljeprodukter och spannmål, än den del av Sovjetunionens nationalproduktion, som vi exporterar till Tyskland. Gentemot Rumänien tillgriper Englands och Frankrikes regeringar i alla fall inga fientliga handlingar och anser det inte möjligt att av Rumänien kräva att handeln med Tyskland inställes. Till Sovjetunionen är inställningen en helt annan. Följaktligen får de fientliga handlingarna gentemot Sovjetunionen från Englands och Frankrikes sida icke sin förklaring i handeln mellan Sovjetunionen och Tyskland utan däri, att de engelsk-franska styrande kretsarna misstog sig i sin beräkning att utnyttja vårt land för kriget mot Tyskland och att de på grund därav för en hämndpolitik mot Sovjetunionen.

Det är nödvändigt att tillägga att alla dessa fientliga handlingar begåtts av England och Frankrike, trots att Sovjetunionen hittills icke företagit sig några som helst ovänliga handlingar gentemot dessa länder. De fantastiska planer, som tillskrivits Sovjetunionen, om något slags fälttåg av Röda Armén ”mot Indien”, ”i Orienten” o. s. v. är så uppenbart absurda, att endast personer, som alldeles tappat förståndet, kan sätta tro till en sådan dum rappakalja. (*Skratt.*) Det rör sig naturligtvis inte om detta. Det rör sig tydligen om, att den neutralitetspolitik, som Sovjetunionen genomför, inte faller de

styrande engelsk-franska kretsarna i smaken. Dessutom tycks deras nerver inte befinna sig i bästa ordning. (*Skratt.*) De vill påtvinga oss en annan politik, en politik av fiendskap och krig med Tyskland, en politik som gav dem möjlighet att begagna Sovjetunionen för imperialistiska syften. Det är på tiden att dessa herrar lär sig inse att Sovjetunionen aldrig varit och aldrig kommer att bli ett verktyg för andras politik, att Sovjetunionen alltid fört och alltid kommer att föra sin egen politik utan att taga hänsyn till, om detta behagar herrarna i andra länder eller inte. (*Kraftiga, långvariga applåder.*)

Jag övergår till den finländska frågan.

Vari låg innebörden av det krig, som försiggått i Finland under de sistförflutna något över tre månaderna? Ni vet, att innebörden av dessa händelser gick ut på att trygga säkerheten för Sovjetunionens nordvästra gräns och framförallt att trygga Leningrads säkerhet.

Under oktober och november i fjol förde sovjetregeringen förhandlingar med den finländska regeringen om förslag, vilkas förverkligande vi i nuvarande allt mera upphettade internationella situation ansåg vara absolut ofrånkomliga och omöjliga att uppskjuta med hänsyn till tryggandet av landets och särskilt Leningrads säkerhet. Dessa förhandlingar gav inga resultat, på grund av den ovänskapliga inställning, som de finländska representanterna intog. Frågans lösning förflyttades till slagfältet. Man kan vara övertygad om, att om det inte funnits yttre inflytanden över Finland, om inte Finland från några staters sida blivit så mycket upphetsat till en mot Sovjetunionen fientlig politik, så hade Sovjetunionen och Finland redan i höstas nått en fredlig överenskommelse med varandra och kriget hade undgått. Men trots att sovjetregeringen prutade av på sina önskemål till det minsta möjliga, så lyckades inte lösningen av frågan på diplomatisk väg.

Nu när krigsoperationerna i Finland avslutats och fredsfördraget mellan Socialistiska Sovjetrepublikernas Union och Republiken Finland undertecknats, bör och kan man bedöma betydelsen av kriget i Finland på grundval av obestridliga fakta. Och dessa fakta talar sitt eget tydliga språk. Dessa fakta säger oss, att de finska myndigheterna i närheten av Leningrad, på hela Karelska näset intill ett djup av 50 till 60 kilometer anlagt talrika och mäktiga militära befästningar av armerad betong samt av jord och granit, försedda med artilleri och kulsprutor. Dessa befästningars antal uppgick till många hundra. Dessa militära befästningar, särskilt de som anlagts av armerad betong, vilka hade en betydande militär styrka, var förenade med underjordiska gångar, omgivna av speciella tankfällor och stridsvagnshinder av granit och dessutom försvarade av talrika minfält. De utgjorde i sin helhet den så kallade "Mannerheimlinjen", vilken anlagts under ledning av vederbörliga utländska experter efter mönster från Maginotoch Sigfriedlinjerna. Det förtjänar antecknas, att dessa befästningar intill våra dagar ansågs vara ointagliga, d. v. s. sådana som hittills inte en enda armé kunnat bryta igenom. Det förtjänar också antecknas, att de finska militärmyndigheterna i förväg bemödat sig om att förvandla varje liten by i dessa områden till en befäst punkt, försedd med vapen, radioantennor, bensinlager o. s. v. På många ställen i södra och östra Finland hade ända fram till vår gräns förts strategiska järnvägar och landsvägar, som inte hade någon som helst ekonomisk betydelse.

Kort sagt, krigsoperationerna i Finland visade, att Finland och framför allt Karelska näset redan 1939 hunnit förvandlas till en färdig militär utfallspport för tredje maktens anfall mot Sovjetunionen, mot Leningrad.

Obestridliga fakta visade, att den finländska politikens fientlighet, med vilken vi kolliderade i höstas, inte var tillfällig. Mot Sovjetunionen fientliga krafter förberedde mot vårt land och framförallt mot Leningrad en militär utfallspport i Finland, vilken i händelse av vissa, för Sovjetunionen ogynnsamma utrikespolitiska förhållanden skulle komma att spela sin roll i de planer, som uppgjorts av imperialisternas sovjetfientliga krafter och deras bundsförvanter i Finland.

Röda armén har inte endast genombrutit ”Mannerheimlinjen” och därmed höljt sig med ära såsom den första armé, vilken under de svåraste betingelser banat sig väg genom en stor mäktig zon av fullt moderna militära befästningar. — Röda armén har tillsammans med Röda Flottan inte endast betvingat den finländska militära utfallsporten, som förberetts för anfall mot Leningrad, utan den har också likviderat vissa sovjetfientliga planer, som under de senaste åren ömt omhuldats av en del ”tredje” länder. (*Långvariga applåder.*)

Hur långt fiendskapen till vårt land nått i de styrande och militära kretsarna i Finland, som förberett en militär utfallsport mot Sovjetunionen, framgår även av talrika fall av fruktansvärt barbari och grymhet av vitfinnarna mot rödarmister, som sårats eller fa lit i fångenskap. När finnarna t. ex. på en plats norr om Ladoga omringade våra underjordiska fältlasarett med 120 svårt sårade blev de allesammans dödade, en del brändes, andra återfanns med sönderslagna huvuden och de övriga nedstuckna eller nedskjutna. Trots att de hade dödsbringande sår, hade en stor del av dem som fallit här såväl som på andra ställen, skottsår i huvudet och märken efter kolvslag och en del av dem som dödades med skjutvapen hade knivsår, som tillfogats med finska dolkar i ansiktet. På en del av de funna liken hade huvudena huggits av, men dessa kunde man inte finna. Den kvinnliga sjukvårdspersonalen, som fallit i händerna på vitfinnarna hade utsatts för alldeles särskild misshandel och otrolig grymhet. I en del fall hade de mördades lik ställts vid trädstammarna med fötterna uppåt. Allt detta barbari och alla dessa utsägliga grymheter är av de finländska vitgardisternas politik, som gått ut på att hos sitt folk utlösa hat mot vårt land.

Så ser de ut, de finska försvararna av ”västerlandets civilisation”.

Det är inte svårt att se, att kriget i Finland inte bara var en enkel sammandrabbning med finska trupper. Nej, här var saken mera komplicerad. Här försiggick en sammandrabbning av våra trupper inte endast med finska trupper utan med imperialisternas förenade krafter från en rad länder, såsom England, Frankrike o. s. v., vilka hjälpte den finländska bourgeoisin med alla slags vapen, särskilt med artilleri och flygmaskiner, men också med sitt folk under skylten ”frivilliga”, med sitt guld och alla slags leveranser, med sin hetsagitation i hela världen för att på alla sätt underblåsa kriget mot Sovjetunionen. Det bör tilläggas, att man i sovjetfiendernas ursinniga tjut hela tiden kunde urskilja de gälla rösterna av andra internationalens prostituerade socialister (*munterhet i salen*), alla dessa Attlee och Blum, Citrine och Jouhaux, Tranmæl, Höglund m. fl. — dessa kapitalets lakejer, som konsekvent sålt sig till krigsanstiftarna.

I sitt tal den 19 mars i underhuset begränsade sig Chamberlain icke endast till att uttrycka sitt djupa beklagande över att det icke lyckats att förhindra krigets avslutande i Finland och vände därmed inför hela världen ut och in på sin ”fredsälskande imperialistiska själ” (*skratt*), utan han avlade också rapport om och hur just de engelska imperialisterna strävat efter att medverka till att kriget i Finland mot Sovjetunionen blossade upp. Chamberlain läste upp en lista över krigsmaterial, som blivit utlovade och avsända till Finland: 152 flygmaskiner var utlovade, 101 levererade ; 223 kanoner utlovade, 114 levererade; 297.000 projektiler utlovade, 185.000 levererade; 100 Wickerskanoner utlovade, 100 levererade; 20.700 flygbomber utlovade, 15.700 levererade ; 20.000 antitanksminor utlovade, 10.000 levererade; o. s. v. Chamberlain avhöll sig inte heller från att berätta om att ”förberedelserna för avsändandet av expeditionskårer förts med den största skyndsamhet och att en expeditionskår på 100.000 man var redo att avgå i början av mars — två månader före det datum som Mannerheim fastställt för deras ankomst till Finland

Dessa trupper skulle inte bli de sista”.

Så ser en ”fredsälskande” engelsk imperialist ut i verkligheten enligt hans egna bekännelser.

Beträffande Frankrike, så har därifrån enligt meddelanden i franska pressen till Finland avsänts 179 flygplan, 472 kanoner, 795.000 projektiler, 5.100 kulsprutor, 200.000 handgranater o. s. v. Den 11 mars förklarade dåvarande franske konseljpresidenten Daladier i deputeradekammaren, att "Frankrike ställt sig i spetsen för de länder, som kommit överens att sända krigsmateriel till Finland och att framförallt Frankrike på Helsingfors begäran just sänt Finland ultramoderna bombplan." Daladier förklarade att "en expeditionskår franska trupper sedan den 26 februari varit beväpnad och beredd. En stor mängd fartyg ligger färdiga att avsändas från stora hamnar i Engelska kanalen och på Atlantkusten". Daladier förklarade vidare att de allierade "kommer Finland till hjälp med alla utlovade styrkor".

Dessa mot Sovjetunionen fientliga uttalanden av Daladier talar för sig själva. Det är heller inte nödvändigt att uppehålla sig vid dessa fientliga uttalanden efter som de tydligen inte är frukten av en fullt nykter tankegång. (*Munterhet i salen*).

Det lönar sig även att påminna om Sverges deltagande i finska kriget. Enligt ett meddelande som gått genom hela svenska pressen har Sverige till Finlands förfogande under kriget mot Sovjetunionen ställt "ett visst antal flygplan, vilka utgjorde omkring en femtedel av de dåvarande svenska luftstridskrafterna". Enligt den svenska krigsministerns uttalanden har finnarna från Sverige fått 84.000 gevär, 575 kulsprutor, över 300 artilleripjäser, 300.000 granater och 50 miljoner patroner. Allt detta materiel var enligt ministerns uttalande av allra modernaste slag.

Inte heller Italien har avhållit sig från att underblåsa kriget i Finland. Italien sände t. ex. 50 krigsplan till Finland.

Finland krigshjälp kom också från så hängivna "fredsälskare" som Amerikas Förenta Stater. (*Allmänt skrott*).

Det sammanlagda antalet av olika slags rustningsföremål, som sänts till Finland från andra länder endast under den tid som kriget pågick, uppgår enligt ofullständiga uppgifter till inte mindre än 350 flygplan, uppemot 1.500 artilleripjäser, över 6.000 kulsprutor, nära 100.000 gevär, 650.000 handgranater, 21/2 miljon projektiler, 160 miljoner patroner och ännu en hel mängd annat.

Det behövs inte anföras flera fakta för att bevisa, att det i Finland inte endast var fråga om en enkel sammandrabbning mellan oss och finska trupper utan om en sammandrabbning med förenade styrkor från en rad av de imperialistiska länder, som är fientligast inställda mot Sovjetunionen. Genom att krossa dessa fiendernas förenade krafter har Röda armén och Röda flottan skrivit ett nytt ärofullt blad i sin historia och visat att i vårt folk finns en ousinlig källa av mod, självupoffring och heroism (*stormande applåder*).

Kriget i Finland har både av oss och av finnarna krävt stora offer. Enligt vår generalstabs beräkningar uppgår på vår sida antalet fallna tillsammans med dem som dött av erhållna sår till 48.745 personer, d. v. s. något mindre än 49.000 personer, och antalet sårade till 158.863 personer. Å den finska sidan göres försök att förminska deras offer, men finnarnas offer är betydligt större än våra. Enligt vår generalstabs minimiberäkningar uppgår antalet dödade hos finnarna till inte mindre än 60.000, häri inte inräknat de som dött av sina sår, och antalet sårade till inte mindre än 250.000 personer. Om man utgår ifrån att den finska arméns storlek uppgick till inte mindre än 600.000 man, så kan man sålunda fastställa, att finska armén förlorat mer än hälften av sin styrka i dödade och sårade.

Sådana är fakta.

Det återstår frågan varför de styrande kretsarna i England och Frankrike samt även i en del andra

länder dock så aktivt deltog i detta krig på Finlands sida mot Sovjetunionen. Det är känt att Englands och Frankrikes regeringar gjorde förtvivlade ansträngningar att förhindra krigets avslutande och fredens återupprättande i Finland, trots att de inte var bundna av några som helst förpliktelser gentemot Finland. Det är också känt, att Frankrike på sin tid inte kom Tjeckoslovakien till hjälp, trots att det existerade en ömsesidig biståndspakt mellan Frankrike och Tjeckoslovakien. Både Frankrike och England direkt påtvingade emellertid Finland sin militära hjälp endast för att förhindra krigets avslutande och återupprättandet av freden mellan Finland och Sovjetunionen. Rövarnas lejda pennor — allsköns skriftställare, som specialiserat sig på tidningslögner och bedrägeri, försöker att beteckna ett sådant uppträdande av de engelsk-franska kretsarna såsom särskild omtanke om de "små folken". Men att förklara denna politik av England och Frankrike såsom särskild omtanke om de små staternas intressen är helt enkelt löjligt. Att förklara denna politik med förpliktelserna gentemot Folkförbundet, vilka krävde, som det hette, försvar av dess medlemmar, tyder inte heller på någon snillrikhet.

I själva verket har det ännu inte gått ett år sedan Italien erövrade och tillintetgjorde det oavhängiga Albanien som var medlem av Folkförbundet. Och vad skedde då? Uppträdde England och Frankrike till Albanien försvar, gav de så mycket som luft åt en svag visning mot Italiens erövringsaktioner, då det med våldsmedel slog under sig Albanien utan hänsyn till dess befolkning, som uppgick till över 1 miljon människor, och utan att ägna någon uppmärksamhet åt, att Albanien var medlem i Folkförbundet? Nej, varken den engelska eller den franska regeringen, varken Amerikas Förenta Stater eller Folkförbundet, vilket förlorat varje auktoritet på grund av samma engelsk-franska imperialisters styrande och ställande inom detsamma, höjde ens ett finger vid detta tillfälle. Dessa "försvarsadvokater" för de små folken, dessa "förkämpar" för folkförbundsmedlemmarnas rättigheter har under loppet av hela 12 månader inte kunnat besluta sig för att ställa frågan om Italiens annektion av Albanien, som skedde redan i april i fjol, till Folkförbundets behandling. Än mer, de har faktiskt sanktionerat denna annektion. Följaktligen kan understödet åt Finland mot Sovjetunionen från de engelska och franska styrande kretsarnas sida inte alls förklaras med försvar av de små folken och försvar av folkförbundsmedlemmarnas rättigheter. Detta understöd förklaras därav, att de i Finland hade en färdig militär utfallsport för ett angrepp på Sovjetunionen och att Albanien inte intog en sådan plats i deras planer. I verkligheten är de små folkens rättigheter och intressen skiljemynt i imperialisternas händer.

De engelska ledande imperialisternas ledande tidning "Times" har liksom också franska imperialisternas ledande tidning "Le Temps", för att nu inte tala om andra engelska och franska borgerliga tidningar, under de senaste månaderna öppet uppmanat till intervention mot Sovjetunionen utan att fästa det minsta vid, att det mellan England och Frankrike å ena sidan och Sovjetunionen å andra sidan existerar så kallade normala diplomatiska förbindelser. I samma tonarter som dessa ledande borgerliga tidningar, ja, till och med ännu fräckare, uppträder folk ur den drängstuga, som nu inrättats i varje "ordentlig" borgerlig stat för "socialister" av typen Attlee i England och typen Blum i Frankrike, vilka så häftigt ivrar för att underblåsa och ytterligare utvidga kriget. I de engelsk-franska tidningarnas och dessa deras "socialistiska" underhuggares uppträdanden höres rösten av samma grymma imperialism, som är så hatfylld mot den socialistiska staten och som vi känner igen från de första dagarna av Sovjetunionens tillvaro. Redan den 17 april 1919 skrev den engelska "Times":

"Om vi ser på kartan, finner vi, att den bästa infallsporten till Petrograd är Baltikum och att den kortaste och lättaste vägen dit går genom Finland, vars gräns befinner sig på endast knappa 30 mils avstånd från Rysslands huvudstad. Finland är nyckeln till Petrograd och Petrograd är nyckeln till Moskva."

Om det hade behövts några bevis för att de engelska och franska imperialisterna hittills inte uppgivit sina vanvettiga planer av detta slag, så är varje oklarhet på denna punkt avlägsnad efter de

senaste händelserna i Finland. Dessa planer har ånyo krossats, ej på grund av bristande iver av de sovjetfientliga krafterna i England och Frankrike och inte heller helt enkelt därför att de ledande kretsarna i Finland, såväl som också i Sverige och Norge, i sista stund ådagalade ett visst mått av sunt förnuft. Dessa planer krossades tack vare Röda arméns glänsande framgångar, framförallt på Karelska näset (*applåder*). Men vi får inte glömma att de senaste händelserna ånyo påminde oss alla om det nödvändiga av att i fortsättningen oupphörligt stärka Röda arméns kraft och vårt lands hela försvarskraft. (*Kraftiga och långvariga applåder.*)

I början av februari ställde finnarna praktiskt frågan om krigets avslutande i Finland. Genom svenska regeringen erfor vi, att finländska regeringen önskade erhålla kännedom om våra villkor, för att kriget skulle kunna bringas till slut.

Innan denna fråga avgjordes, vände vi oss till Finlands Folkregering för att höra dess mening i denna fråga. Folkregeringen uttalade sig för, att man borde tillmötesgå förslaget om krigets avslutande i syfte att få slut på blodbadet och underlätta det finländska folkets läge. Då ställde vi våra villkor, vilka snart blev antagna av finländska regeringen. Jag bör tillägga, att den engelska regeringen å sin sida en vecka efter det förhandlingarna med finnarna börjat också uttryckte en önskan att utröna möjligheterna av en medling i det föregivna syftet att få slut på kriget i Finland (*skratt*), men när vårt befullmäktigade sändebud i England, kamrat Maiskij, informerade London om våra villkor i detta hänseende, vilka sedan i sin helhet antogs av Finland, så ville den engelska regeringen inte medverka till att få slut på kriget och återupprätta fred mellan Sovjetunionen och Finland. Icke desto mindre kom det snart till en överenskommelse mellan Sovjetunionen och Finland. Resultaten av överenskommelsen om de militära operationernas inställande och fredens upprättande är fastställda i fredsfördraget, som undertecknades den 12 mars. I detta sammanhang uppstod frågan om Folkregeringens självupplösning, vilket den ävenledes verkställde.

Ni känner de betingelser, som fastställts i fredsfördraget. Enligt detta fördrag har Finlands södra och delvis dess östra gräns förändrats. Hela Karelska näset, tillsammans med Viborg och Viborgska viken, hela den västra och norra stranden av Ladogasjön tillsammans med Keksholm och Sordavala har övergått till Sovjetunionen. I Kandalaksjaområdet, där Finlands gräns gick särskilt nära Murmanskanan, har gränsen flyttats längre bort. Till Sovjetunionen har övergått de små delar av Sredny- och Fiskarhalvön i norr, som tillhörde Finland, och den bekanta ögruppen i Finska viken tillsammans med ön Hogland. Dessutom har för en tid av 30 år i form av arrende mot en årlig arrendesumma av 8 miljoner finska mark till Sovjetunionen övergått halvön Hangö med angränsande öar, där det kommer att anläggas en militär flottbas för vårt skydd mot intrång i Finska viken. Fördraget underlättar dessutom möjligheterna till varustransitering för Sverige, Norge och Sovjetunionen. Samtidigt förutser fredsfördraget ömsesidig avhållsamhet från alla slags angrepp mot varandra eller deltagande i mot endera parten fientliga koalitioner.

I den engelsk-franska pressen har gjorts försök att framställa avtalet mellan Finland och Sovjetunionen och i synnerhet Karelska näsets övergång till Sovjetunionen som ett ”förintande” av Finlands oavhängighet. Det är naturligtvis absurt och dumt prat! Finland omfattar alltjämt ett territorium, som är nära fyra gånger så stort som Ungern och mer än åtta gånger så stort som Schweiz. Om ingen tvivlar på att Ungern och Schweiz utgör oavhängiga stater, hur kan man då tvivla på att Finland är oavhängigt och suveränt?

I samma engelsk-franska press har man skrivit att Sovjetunionen skulle vilja förvandla Finland till en uteslutande baltisk stat. Givetvis är också det dumt prat. Det räcker att hänvisa till att Sovjetunionen, som under kriget besatt Petsamo-området vid Norra Ishavet, godvilligt återlämnade detta område till Finland, emedan vi ansåg det nödvändigt, att ge Finland en oceanhamn, som inte fryser till. Av detta framgår, att vi inte anser Finland vara ett endast baltiskt utan också ett nordiskt land.

Sanningen döljer sig inte i dessa påhitt av engelskfranska tidningar, som tar in varje förfalskning i den sovjetfientliga propagandan. Sanningen ligger i stället just däri att Sovjetunionen, som krossat den finska armén och hade full möjlighet att besätta hela Finland, inte gjorde detta och inte krävde någon som helst kontribution till ersättning för sina krigsutgifter, som varje annan makt skulle ha gjort, utan begränsade sina önskemål till ett minimum och därmed visat storsinnet gentemot Finland.

Vad ligger fredsfördragets grundtanke? Däri att det vederbörligen tryggar Leningrads såväl som Murmansks och Murmanskbanans säkerhet. Denna gång kunde vi inte begränsa oss till endast de önskemål, som vi framställde i höstas och vilkas antagande av Finland skulle ha betytt krigets undvikande. Sedan våra kämpars blod utan vårt förvållande flutit och vi blivit övertygade om hur långt fientligheterna mot Sovjetunionen i den finländska regeringens politik hade nått, var vi nödsakade att ställa frågan om Leningrads säkerhet på en fastare grundval och dessutom ställa frågan om säkerheten för Murmanskbanan och Murmansk, som är den enda oceanhamn vi har i väster som inte fryser till och därför har en utomordentligt stor betydelse för vår utrikeshandel och överhuvudtaget för Sovjetunionens förbindelser med andra länder. Några andra mål är tryggandet av säkerheten för Leningrad, Murmansk och Murmanskbanan har vi inte ställt i fredsfördraget. Men i stället ansåg vi det nödvändigt att lösa denna uppgift på ett fast och varaktigt sätt. Fredsfördraget utgår från principerkännandet av Finlands statliga oavhängighet, från erkännandet av dess självständiga utrikes- och inrikespolitik och samtidigt därmed från nödvändigheten att trygga säkerheten för Leningrad och Sovjetunionens nordvästra gränser.

Sålunda har det av oss ställda målet uppnåtts och vi kan uttrycka vår fullständiga tillfredsställelse över avtalet med Finland. (*Applåder.*)

Från och med nu kommer de politiska och ekonomiska förbindelserna med Finland att helt och fullt återupprättas.. Regeringen uttalar sin övertygelse, att det mellan Sovjetunionen och Finland kommer att utvecklas normala grannskapsförhållanden.

Man måste emellertid varna mot försök, att kränka det just ingångna fredsfördraget, som redan göres av en hel del kretsar i Finland såväl som också i Sverge och Norge under förevändningen att upprätta en militär försvarsallians mellan dessa länder. I belysning av ett tal, som nyligen hållits av presidenten i norska stortinget, hr Hambro, vilken med åberopande av historiska exempel manade Finland "till återerövring av landets gränser" och förklarade att en sådan fred, som slutits mellan Finland och Sovjetunionen "inte kan existera länge", i belysning av detta och liknande uppträdanden är det inte svårt att förstå, att försöken att bilda ett så kallat "försvarförbund" mellan Finland, Sverge och Norge är riktade mot Sovjetunionen och brådstörtat underblåsts av den militära revanschens ideologi. Bildandet av en sådan krigsallians med deltagande av Finland skulle inte endast stå i strid med fredsfördragets tredje artikel, som gör det uteslutet för de fördragsslutande parterna att delta i mot den andra parten fientliga koalitioner (förbund), utan skulle även stå i strid mot hela fredsfördraget, som varaktigt fastställer gränsen mellan Sovjetunionen och Finland. Troheten mot detta fördrag är inte förenligt med att Finland deltar i något slags allians för militär revansch mot Sovjetunionen. Sverges och Norges deltagande i en sådan allians skulle i sin tur betyda att dessa länder toge avstånd från sin hittillsvarande neutralitetspolitik och övergick till en ny utrikespolitik, av vilken Sovjetunionen inte skulle kunna underlåta att dra sina vederbörliga slutsatser.

I sin tur anser regeringen, att Sovjetunionen inte har några tvistefrågor med Sverge och Norge och att förhållandena mellan Sovjetunionen och Sverge såväl som mellan Sovjetunionen och Norge måste utvecklas på vänskaplig grundval. De i sovjetfientliga syften utspridda ryktena, om att Sovjetunionen skulle kräva hamnar på, Skandinaviens västkust eller skulle göra anspråk på Narvik

o. s. v., är så absurt att dementier inte är erforderliga. Bemödanden av sådana herrar "socialister" som Höglund i Sverge och Tranmæl i Norge att skada dessa länders förhållanden till Sovjetunionen måste stämpas som dåd av arbetarklassens värsta fiender, köpta av utländska kapitalister och förrådande sitt folks intressen.

Avslutandet av fredsfördraget med Finland fullbordar genomförandet av den uppgift, som ställdes i fjol, nämligen att trygga Sovjetunionens säkerhet från Östersjön. Detta fördrag utgör en nödvändig komplettering till de tre ömsesidiga biståndsavtal, som avslutats med Estland, Lettland och Litauen. Av erfarenheten under det halvår, som gått sedan dessa biståndsavtal kom till stånd kan man göra avgjort positiva slutsatser av avtalen med de baltiska länderna. Det måste erkännas att Sovjetunionens avtal med Estland, Lettland och Litauen bidragit till att stärka såväl Sovjetunionens som också Estlands, Lettlands och Litauens internationella ställning. Tvärtemot de skräckmålningar, som de mot Sovjetunionen fientliga imperialistiska kretsarna sökt sprida, har Estlands, Lettlands och Litauens statliga oavhängighet och politiska självständighet inte på något sätt lidit intrång och dessa länders ekonomiska relationer med Sovjetunionen har börjat märkbart utvidgas. Verkställandet av avtalen med Estland, Lettland och Litauen försiggår tillfredsställande och skapar förutsättningar för en fortsatt förbättring av relationerna mellan Sovjetunionen och dessa stater.

Under den senaste tiden har det i den utländska pressen ägnats utomordentligt stor uppmärksamhet åt frågan om Sovjetunionens förbindelser med sina grannar vid sydgränsen, särskilt vid Transkaukasien men också med Rumänien. Behöver det påvisas att regeringen inte ser några som helst grunder för en försämring av relationerna med våra grannar i söder. Visserligen försiggår nu i Syrien liksom överhuvudtaget i nära Östern ett mycket misstänkt larm med bildande av engelsk-franska, huvudsakligen koloniala arméer med general Weygand i spetsen. Vi måste vara vaksamma gentemot försöken att utnyttja dessa koloniala och icke-koloniala trupper för syften, som är fientliga mot Sovjetunionen. Varje sådant försök skulle i vårt land framkalla svarsåtgärder mot angriparna, varvid faran av en sådan lek med elden måste vara fullkomligt klar för de mot Sovjetunionen fientliga makterna och för de av våra grannar, som kommer att visa sig som verktyg åt denna gentemot Sovjetunionen aggressiva politik. (*Applåder.*) Vad det beträffar våra relationer med Turkiet och Iran så bestämmes dessa av de icke-angreppsavtal, som existerar mellan oss och Sovjetunionens oböjliga strävan att uppfylla därav härledda ömsesidiga förpliktelser. Våra relationer med Iran på det ekonomiska området regleras av det nyligen avslutade handelsavtalet mellan Sovjetunionen och Iran.

Beträffande de sydliga grannstater, som jag talat om, har vi ingen icke-angreppspakt med Rumänien. Detta beror på att det existerar en olöst tvistefråga, nämligen frågan om Bessarabien, vars annekktion från Rumäniens sida Sovjetunionen aldrig erkänt, även om den aldrig ställt frågan om Bessarabiens återfående på militär väg. Därför finns det ingen grund för någon som helst försämring av relationerna mellan Sovjetunionen och Rumänien. Visserligen har vi under en lång tid icke haft något befullmäktigat sändebud i Rumänien utan detta ombuds befogenheter har skötts av en chargé d'affaires. Men detta beror på speciella omständigheter av nyare datum. Skall man beröra denna fråga, så måste man erinra om de rumänska myndigheternas mindre vackra roll 1938 gentemot den som då var Sovjetunionens befullmäktigade ombud i Rumänien — Butenko. Som bekant försvann denne då på något mystiskt sätt inte endast från legationen utan också från Rumänien och sovjetregeringen har heller inte lyckats att fastställa några tillförlitliga fakta om detta försvinnande, varvid man vill förmå oss att tro att inga rumänska myndigheter haft något att göra med denna skandalösa och kriminella sak. Man behöver inte säga att sådana saker icke bör få inträffa i en civiliserad stat eller i ett överhuvudtaget något så när välordnat land. Efter detta förstår man det uppkomna dröjsmålet med att utnämna ett befullmäktigat sändebud i Rumänien. Man får emellertid tro, att Rumänien skall inse att sådana händelser icke kan tolereras.

Våra relationer med Japan är inte utan vissa svårigheter, men vi har likväl avgjort en del frågor.

Detta visar det den 31 december i fjol avslutade avtalet mellan Sovjetunionen och Japan om fisket under detta år och också Japans samtycke att utbetala den sista, länge innehållna amorteringen för den östkinesiska banan. Man kan emellertid inte uttrycka någon större tillfredsställelse över våra relationer med Japan. Så har hittills den viktiga frågan om fastställandet av gränserna på en del av de områden, där krigskonflikten i fjol ägde rum, ännu inte fösts trots långvariga förhandlingar mellan delegater från Sovjetunionen och Mongoliet å ena sidan samt Japan och Mandsjuriet å andra sidan. De japanska myndigheterna fortsätter att lägga hinder i vägen för en normal användning av den sista betalningen, som Japan gjort för östkinesiska järnvägen. Fullständigt onormalt är vid många tillfällen de japanska myndigheternas förhållande till sovjetorganens medarbetare i Japan och Mandsjuriet. I Japan måste man äntligen förstå att Sovjetunionen i intet fall kommer att tillåta kränkningar av sina intressen. (*Långvariga applåder.*) Endast under förutsättning av en sådan uppfattning av relationerna mellan Sovjetunionen och Japan kan de utvecklas tillfredsställande.

I samband med Japan skall jag säga ett par ord om en så att säga, mindre allvarlig fråga. (*Munterhet i salen.*) I dagarna ställde en medlem av japanska parlamentet följande fråga till sin regering: "Vore det inte skäl i att överlägga om hur man på ett grundligt sätt skulle kunna få slut på konflikterna mellan Sovjetunionen och Japan, till exempel genom att köpa Stilla-havsområdet och andra territorier?" (*Skratt.*) Den japanske deputerade, som ställde denna fråga och som är intresserad av att köpa sovjetterritorier, vilka inte är till salu (*skratt*), är åtminstone en lustig individ (*skratt, applåder*). Men med sina dumma frågor tycker jag inte att han höjer sitt parlaments auktoritet. (*Skratt.*) Men om man i det japanska parlamentet har så stor böjelse för affärer, varför har man då inte syssla med att sälja södra Sachalin? (*Skratt, långvariga applåder.*) Jag tvivlar inte på att man skulle finna köpare i Sovjetunionen. (*Skratt, applåder.*)

Vad det beträffar våra förbindelser med Amerikas Förenta Stater, så har de inte förbättrats under senaste tiden och kanhända inte heller försämrats, om man inte räknar med det så kallade "moraliska embargot" mot Sovjetunionen, som saknar varje mening särskilt efter fredsslutet mellan Sovjetunionen och Finland. Vår import från USA har ökat i jämförelse med förra året. Den skulle kunna ökas ännu mera, om de amerikanska myndigheterna inte lade hinder i vägen.

Sådant är i sin helhet det internationella läget i samband med händelserna under de senaste fem månaderna.

Av det sagda framgår, vari vi ser de viktigaste huvuduppgifterna för vår utrikespolitik i det nuvarande internationella läget.

Kort sagt, våra utrikespolitiska uppgifter går ut på att trygga fred mellan folken och vårt lands säkerhet. Slutsatsen av detta är — neutral inställning och icke-deltagande i kriget mellan Europas stormakter.

Denna position är grundad på de av oss avslutade avtalen och den motsvarar helt och hållet Sovjetunionens intressen. Denna position utövar samtidigt ett återhållande inflytande på krigets utbredning i Europa och därför är den i alla folks intresse, vilka strävar till fred och redan lider under de stora bördor som orsakats av kriget.

Om vi summerar den senaste periodens händelser så ser vi, att vi ifråga om tryggandet av vårt lands säkerhet under denna tid gjort icke föraktliga framgångar. Det är detta, som gör våra fiender ursinniga. Men vi kommer att i förlitan på vår sak och våra krafter med all konsekvens oböjligt fortsätta vår nuvarande utrikespolitik.

(*Stormande, långvariga applåder av hela församlingen. De deputerade står upp.*)

Källa: Kommunisterna och 2:a världskriget 1939-40. PDF-nätdokument av Martin Fahlgren 27 sept 2009 .